

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUBE

1930
DECEMBER

Skozi **30** let vedno
PRIPOROČAM

ALGA
za masažo

ker odpravi
takoj trganje
v

**kosteh
mišicah
členkih**

ALGA
za masažo

ako Vas boli
ali Vas trga
vsled prehlada
v

**zob
zobeh
in glavi**

ALGA
za masažo

pri

**omotici
slabosti
osvežuje in
okrepljuje**

ker

ALGA
za masažo

pri

**influen-
ci-hripi
mrzlico**

oblažuje

ALGA 1 steklenica Din 16.—

Po pošti pošilja **Laboratorij „ALGA“, Sušak**
4 steklenice Din 77.—, 8 steklenic Din 131.—, 14 steklenic Din 205.—, 25 steklenic Din 320.—

Samo 49 Din

- Št. 125. Budilka, 16cm visoka, dobro kolesje, 3 letno jamstvo . . . . . Din 49-
- Št. 105. Enaka, 19 cm visoka, ... Din 61,20
- Št. 106. Enaka, z radijskimi števil. in kazalci . . . . . Din 75-
- Št. 120. Kovinska žepna ura z dobrim koles., namazana in regul. 3 l. gar. Din 44-
- Št. 121. Enaka z radij. števil. in kazalci . . . . . Din 56-

— Cenik zastoj in franko. —
 Lastna protokollirana tovarna ur v Sveti.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

BARVA

za barvanje

volne, platna, svile, prebarvanje stare obleke i. t. d.

se dobi v vseh barvah črna, modra, rdeča, zelena, rjava itd., v zavitkih po 1.50 Din. — Za barvanje 1/2 kg blaga zadostujeta dva zavitka barve. — Razpošilja vsako množino po pošti.

KAREL LOIBNER — Celje.

Ali Vam je že znano

da kupite najugodnejše
 velour, pliš, rips in
 športni ševijot za
 zimske plašče, svilo,
 volneno blago,
 perilni baržun in
 barhente za obleke
 posteljno in žensko
 perilo, flanelaste
 in prešite odeje v
 novi trgovini

A. Žlender

Ljubljana, Mestni trg št. 22

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo i. t. d.

Ali se hočete temeljito osvoboditi protina,

REVMATIZMA?

Revmatizem je grozovita, zelo razširjena bolezen, ki ne prizanaša ne revnemu ne bogatemu, svoje žrtve išče v borni koči pa tudi v palačah. Zelo mnogotere so oblike, ki se v njih pojavlja ta bolezen, in prav pogosto niso boli, ki jim dajemo vsa druga imena, nič drugega kot **revmatizem**.

Sedaj so **bolečine v udih in sklepih**, sedaj zopet **otekli udje, sšlucene roke in noge, irganje, zbadanje po raznih delih telesa**, da celo **slabe oči** so prav pogosto posledice revmatičnih in protinskih boli. Kakor pa je raznoliška podoba, ki jo nudi ta bolezen, tako mnogostranska so vsa mogoča in nemogoča sredstva, zdravila, mešanice in mazila, ki se priporočajo trpečemu človeštvu. Največji del med njimi ne more prav nič pomagati, kvečjemu prinese polajšanje za kratko dobo. Kar Vam tu priporočamo, je neškodljivo zdravljenje s pitjem studenčnice, ki je **pomagalo** že mnogim bolnikom.

Naše zdravljenje je izborno in učinkuje naglo. Da si pridobimo prijateljev, smo se odločili, da bomo vsakomur, ki nam piše, poslali **popolnoma zastoj** našo zanimivo, zelo poučno brošuro. Kogar torej mučijo bolečine, kdor se hoče na nagen način temeljito osvoboditi svojih boleznih brez vsake nevarnosti, naj piše še danes!

August Märzke, Berlin - Wilmersdorf

Bruchsalterstrasse 5. Abteilung 101.

Koledar Apostolstva molitve za december 1930.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Zahvala za zlati jubilej sv. očeta.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:
Indijanci južne Amerike.

Mesečni zavetnik: Nedožni otroci (28.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Poned.	Kosijan m.	Katoliška Cerkev pri nas	Lj. Jožefin.	Dobrovnik
2 Torek	Bibijana m.	Naša dekleta v tujini	Boh. Bistrica	Turnišče
3 Sreda	Francišek Ks. s.	Naš bengalski misijon	Lozice	Studenci Mb.
4 Četrtek	Barbara d. m.	Dobra priprava na smrt	Zagorje ob S.	"
5 Petek	Saba o.	Srcu Jez. posvečene družine	Mellika	Maribor usm.
6 Sobota	Niko'aj š.	Zadeve naših škofov	Novo mesto	"
7 Nedelja	2. adv. Ambrož š.	Apostolstvo mož in fantov	Mošnje	Limbuš
8 Poned.	Brezm. Spočetje	Čistost naše mladine	Ljublj. stolnica	Ruše
9 Torek	Peter Furié š.	Duh spokornosti	Kamnik	Sv. Lovrenc
10 Sreda	Lavret. M. B.	Procvit Marijinih družb	Kokra	"
11 Četrtek	Damaz p.	Domači misijoni. Duhovne vaje	Studenec	Puščava
12 Petek	Aleksander m.	Poverjeniki (ce)	Šk. Loka, urš.	Marib. Megd.
13 Sobota	Lucija d. m.	Pogostno sv. obhajilo	Dražgoše	"
14 Nedelja	3. adv. Alfred	Molimo za Rusijo	Grahovo	"
15 Poned.	Kristina	Sveta ura	Zagradec	Sv. Duh O. v.
16 Torek	Evzebij š. m.	Pokorščina Cerkvj	Adlešiči	Sv. Križ Mb.
17 Sreda	Lazar š.	Proglasitev Slomška za blaženega	Sorica	Selnica
18 Četrtek	Gracijan š.	Verski listi	Turjak	O. Sv. Kungota
19 Petek	Nemezij m.	Brezposelni, stradajoči	Lipoglav	Sv. Marj. Pesn.
20 Sobota	Liberat m.	Odprava kletvine	Krašnja	Maribor šol. ss
21 Nedelja	4. adv. Tomaž ap.	Katoliška akcija	Sava	S. Barbara Slg.
22 Poned.	Demetrij m.	Prporočene zadeve	Ovsiše	S. Martin Vur.
23 Torek	Viktorija d. m.	Bolniki. Težko skušani	Lj. Marijan.	Sv. Peter Mrb.
24 Sreda	† Adam in Eva	Jaslice po kršč. domovih	Harije	"
25 Četrtek	Božič, Rojst. J. K.	Mir med narodi	Vipava	Maribor franč.
26 Petek	Štefan m.	Bramba pravic Cerkvje	Postojna	"
27 Sobota	Janez Ev. ap.	Ohranitev nedolžnosti	Vrh pri Vintci	"
28 Nedelja	Ned. otr. (m. z.)	Verska vzgoja otrok	Reteče	Kamnica
29 Poned.	Tomaž š. m.	Verska društva. Pregarjani	Semič	Maribor stoln.
30 Torek	David kr.	Državniki	Košana	"
31 Sreda	Silvester p.	Zahvale za dobrote. Umrlj	Ljublj. bogosl.	"

PROŠNJE.

Molitvi dobrih vernikov se priporoča Marijina kongregacija za fante v Crnem vrhu nad Idrijo, da bi napredovala. — Neki fant, da bi se spreobrnil in da ne bi delal žalosti staršem in razdora v kongregaciji. — Neka oseba v dušnih in telesnih potrebah, posebno v nekaterih važnih zadevah, da bi se srečno rešile. — Gdč. iz Maribora se priporoča preljubemu Srcu J., Mariji, sv. Tereziji, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Štefanu in sv. Marjeti v dosego posebne milosti. — Neka oseba se priporoča presv. Srcu J., sv. Duhu, Brezmadežni, sv. Mali Cvetki za ozdravljenje živčne bolezni, za razsvetljenje in dušni mir; prosi tudi čč. ss. usmiljenke za molitev. — Mati I. S. v M. priporoča molitvi dobrih vernikov svojo v tujini se nahajajočo hčerko. — I. T. priporoča svojo bolno mater presv. Srcu J., sv. Tereziji Det. J. in škofu Slomšku.

ZAHVALE.

Sestra Dionizija se zahvaljuje Lurški Mariji in sv. Tereziji Det. J. za ozdravljenje nevarno bolnih nog. — V velikih bolečinah in v nevarnosti, da izgubim vid na enem očesu, sem se obrnila do škofa Slomška, ki mi je izprosil čudežno zdravje.

Obljubljeno zahvalo s tem izvršujem. S. M. Karman, sestra sv. Križa v Gorici. — V važni zadevi sem se zatekla k božjemu služabniku + škofu Slomšku in k Materi božji Petroviki. Bila sem uslišana in se najsrčneje zahvaljujem. T. V. — J. S. M. se zahvaljuje za večkratno uslišanje presv. Srcu J., sv. Mali Cvetki; hčerka pa bl. Don Bosku, da se je pozdravila roka. — Katechet A. Čadež izreka obl. javno zahvalo sv. Tereziji Det. J. za izboljšanje zdravja. — M. K. A. se zahvaljujeta najsv. Srcu J. in M. za ozdravljenje nevarne in težke bolezni. — Presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji srčna hvala za časno izboljšanje moje bolezni. J. S., Brežice. — Ana Vogel se zahvaljuje Materi božji dobr. sveta, sv. Jožefu, sv. Frančišku in + M. T. Ledóčovski za zdravje svojega moža. — Najsv. SS. Jezusa in Marije, sv. Mali Cvetki in + škofu Slomšku se zahvaljuje za pomoč in zdravje R. J. v št. I.

DAROVI.

G. Julija Guzelj v Mislinju je napravila krasen antipendij za župno cerkev v št. Ilju pod Turjakom.

DECEMBER

XXVIII. LETNIK

1930

Blesteči vzor.

(Za praznik Brezmadežne.)

Dr. Fr. Jaklič.

Kako težko je moralo biti za mladino v poganskih časih! Življenje ji je potekalo sredi obče razbrzdanosti; noben je ni poučil o lepoti sv. čistosti in njenih blagodejnih učinkih za dušo in za telo, noben je ni opozarjal na nesrečo, ki spremlja nečistost; v srcu pa borbe zoper zla nagnjenja, katera so se bila zaradi grehov prejšnjih rodov še tembolj okrepila. Težko je bilo mlademu človeku, zmagovati zoper nečisto strast ter ostati čist; še posebno zato, ker ni bilo vzvišenih vzorov, ki bi bili svetili v temi in vabili k posnemanju. Mladost je malodušno gledala predse.

Tudi sedaj mora še marsikateri mladenič, marsikatero dekle živeti sredi nerravne in pokvarjene okolice; tudi krščanska mlada srca imajo včasih težke in ljute boje; napačni nazori, ki z lažnivo krinko olepšavajo strast in greh, in številni slabi zgledi še sedaj izpodkopavajo nravno moč mladine. Pa vendar je njej neprimerno laglje, ker je poučena o čistosti, zlasti pa še, ker ji svetijo svetli vzori, ki so ji kakor svetilniki mornarjem, katere je zajela noč in zasačila nevihta. O prelepi vzori devištva in čistosti, kolikere so že opogumili, kolikerim so pokazali pot in dali moč v najtežjih urah! Sv. Alojzij, sv. Stanislav, sv. Ciril, sv. Neža, sv. Cecilija itd.: kateri krščanski mladenič, katero krščansko dekle jih ne pozna ter bi jih rado ne posnelo?

Pa hvala Bogu, tudi v naših časih in v naših vaseh in trgih in mestih imamo mnogo vzornih mladih duš.

8. decembra pa nam sv. Cerkev vsako leto pokaže Vzor vseh vzorov, Kraljico devic, Mater brezmadežno. »In prikazalo se je veliko znamenje na nebu: žena, ob-

dana s solncem, in pod njenimi nogami mesec in na njeni glavi venec iz dvanajstih zvezd.« Blesteči nebeški vzor, ne pravljica, ampak od samega Boga zamišljena in uresničena resničnost, Brezmadežna — ona stoji pred nami ter vabi k sebi.

Vzor devištva je vsem mladim dušam.

Sv. Janez je videl v zamaknjenju babilonsko hotnico, sedečo na zveri, ki je bila rdeča kot škrlat in je imela sedem glav. In ženska je bila oblečena v bađer in škrlat ter okrašena z zlatom, dragimi kamni in biseri; imela je v roki zlato čašo, polno gnusob.

Kako veliko je spremstvo in služabništvo te velike hotnice, kako žalostno je v premnogih mladih srcih glede sv. čistosti! Nagon, katerega je Bog dal človeku v ohranitev človeškega rodu, pa ga postavil pod vodstvo razuma, razum pa pod vodstvo verskega spoznanja — ta nagon je postal kakor kalna reka, ki vedno bolj narašča in ruši in upropašča. Razum je v oholosti zavrgel vero, zato je pa tudi telo v svoji poltenosti vrglo vodstvo razuma.

Kako še vse lepši se torej ob škrlatno oblečeni babilonski hotnici, simbolu nečistih grehov, zasveti bleščeče bela prikazen Brezmadežne, ki ima nogo na glavi kače, glavo pa sredi zvezd! Ob vseh borbah in zapeljevanjih, ob vseh zmedenih pojmi in slabih zgledih vidi in ve mlado srce, da je deviška čistost možna in da je nekaj prelestnega, saj je čudovito uresničena v Mariji, v najlepšem človeškem bitju, kar jih je ustvaril Bog. Mlado srce izgubi ob podobi Brezmadežne vse malodušne pomisleke in pride do najtrdnejšega prepriča-

nja, da je devištvo, da je sv. čistost vredna tudi najbolj ljutih borb; če pa je bilo glede nje kaj napačnega, da je vredna srčnega kesanja in najtrdnjših sklepov k vstajenju in trajnemu popolšanju.

Kako se mora ob misli in ob pogledu na Brezmadežno vsak nečistnik in vsaka nečistnica zastuditi sama sebi! Saj vidi tako prelesten vzor, ki je dosegljiv vsakomur, ako le resno hoče in stremi!

Pa tudi na sv. zakon pada iz kipa Brezmadežne prelepa, nebeška luč.

V naši narodni pesmi poje ptička: »Zakon, zakon, ti si svet, na tebi sloni vesoljni svet.« Pa mnogo zakonskih se mora ob teh besedah zdrzniti, ker jim vest pravi, da njih zakon ni svet. Vsevedni in vsevidni Bog piše temna poglavja številnim možem in ženam v knjigo življenja. Zakon, na katerem res sloni vesoljni svet, od Jezusa povzdignjen v zakrament, je tudi širom naše domovine že začel biti skrunjen; vest, sv. spoved, zadnja ura — tudi ti svarilni klici pri mnogih zakoncih prav nič več ne izdajo.

Brezmadežna Mati pa stoji na kači ter zakonskim govori: Ako je možna deviška čistost, bo zakonska čistost vendar še toliko lažja! Ali ni vredna resnega samopremažovanja?

V Benetkah se iz temne morske gladine vzdiguje krasna cerkev. Imenujejo jo Maria della salute, Marija rešiteljica. Ko je v 16. stoletju strašna kuga, imenovana »črna smrt«, šla skozi dežele ter morila staro in mlado, je benečanska republika napravila zaobljubo, da bo sezidala Mariji,

pomočnici kristjanov, dragoceno svetišče, če črne smrti ne bo v Benetke. Res je bilo mestu prizanešeno. Republika je izpolnila svojo zaobljubo, Marijina cerkev je kakor bel galeb zableščala nad morskimi globinami. Nad glavnim oltarjem kraljuje Marijin kip, ves iz belega marmorja, ob njenih nogah pa kleči ženska postava, ki predstavlja benečansko mesto.

Marija, pomočnica in rešiteljica ob splošni kugi. Kako lep simbol za vsakega!

Res, Brezmadežna ni samo bleščeč vzor, ki kaže kvišku k čistosti in devištvu; ona je tudi mogočna zavetnica in usmiljena pomočnica. Mati milosti božje, Devica mogočna, Devica milostljiva, Pribežališče grešnikov, Pomoč kristjanov: kako resnični so ti Marijini nazivi lavretanskih litanij! Cerkveni očetje so ji nadeli čudovito lepo ime »Mati vseh živih«. Marija, usmiljena delilka milosti, Mati vedne pomoči, Skoroposlušnica — kaj sta izrazila v teh in sličnih naslovih krščanski Vzhod in Zapad! Vsi krščanski vekovi so bili prepričani o pomoči, katero brezmadežna Devica in Mati deli vsem, katerih čistost in devištvo je v nevarnosti, pa se verno in vztrajno obračajo k njej po pomoč.

Da, Marija ne vabi samo, ampak tudi sočutno vodi in uspešno pelje k sveti čistosti in k devištvu. Njeno oko je materinsko oko, ki vidi, kdaj preti nevarnost in kdaj je potrebna pomoč; njeno srce je materinsko srce, ki toplo čuti in želi pomagati; njena moč je pa moč božje matere, ki pri Sinu vse premore. Izročajmo se ji, ponižno, prisrčno in zaupno!

Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas!

Mariji.

(Mirjam.)

*Vsa lepa si, Marija,
kot lilija poljan,
na veke rajska Mati
otrok sem Tebi vdan.
O, sprejmi me, Devica,
nebes Gospa, Kraljica!
Ave Marija!*

*Ko bi imela v duši
nešteto vijolin,
vse Tebe bi slavile,
ki polna si milin.
Glej, v vsaki moji želji
odmeva klic iskreni:
Ave Marija!*

*O, da bi bilo moje
dehtenje vseh gredic,
nosila bi je Tebi
Zavetnica devic.
Naj vsak pozdrav iskreni
Ti bode: cvet ognjeni.
Ave Marija!*

*Ko v raju me objame
Tvoj sladki blagoslov,
ko Materi v naročje,
oh, — pohitim — domov,
bom pela večne čase,
ko me prikleneš nase:
Ave Marija!*

Katoliška akcija.

Apostoli dobrega beriva.

Alozij Košmerlj.

December prihaja v deželo, zima ga spremlja; pozimi se prileže kotichek ob gorki peči. Kako lepo je v dolgih zimskih večerih po krščanskih družinah. Po storjenem dnevnem delu se zberejo družinski člani v prijazni domači hiši. Ko povečejajo, pokleknejo pred križ v hišnem kotu ali pred podobo Srca Jezusovega; v tistem domu zadoni molitev sv. rožnega venca, Sveti Duh plava nad družino in jo blagoslavlja. Potem pa odpre oče ali mati ali kateri otrok lepo knjigo, krščanski list in vsa družina posluša ob topli peči toпло besedo: besedo izobrazbe, besedo razvedrila, besedo tolažbe, besedo navdušenja... Kakor plodne njive so duše beročih in poslušajočih, zlato seme dobre besede pada v tihe brazde in bo rodilo stoteren sad v blagoslov tega in prihodnjega življenja...

Da bi bile vse družine našega ljudstva prijateljice dobrega, krščanskega beriva! Kako bi bil naš rod trden v veri očetov, kako bi bil jasen in bister v svojem spoznanju, kako bi bil pošten in plemenit v vsem svojem življenju.

Žalibog, da mnoge družine nimajo dobrega beriva. Ene iz brezbriznosti, druge iz nasprotstva.

So nekateri med našim ljudstvom, ki premalo ali pa celo nič ne bero. To je v naših dneh velika pomanjkljivost. Živimo v časih, ko mora vsak stremeti za čim večjo izobrazbo v luči krščanskih načel. »Uma svetli meč« mora biti stalno ob naši strani, če hočemo ostati sami dobri, če hočemo pomagati dobri stvari. Nevedni in nepoučeni so v največji nevarnosti, da jih premotijo in zavedejo prebrisani zapeljivci. Plemenita borba katoliške akcije si od nevednih ljudi nikakor ne more obetati uspešne pomoči in sodelovanja. Žalostno je s takimi ljudmi in družinami, kjer jim je dober list, dobra knjiga neznan prijatelj. Njih življenje je pusto in prazno; srca otrpnejo; težko so dostopni za plemenito misel, za vzvišeno katoliško dejanje; dostikrat postanejo take osebe mrzli materijalisti, ki sta jim denar in dobiček vse.

Še bolj pa je žalostno v družinah, kjer dobrega beriva ne marajo iz sovraštva in

svoje duše hranijo z berivom, ki je zastrupljeno po mrznji do Boga do Cerkve in do krščanskega življenja. V takih družinah, ki jih stalno obiskuje versko brezbrizen ali celo veri sovražen list, rastejo nasprotniki vere in Cerkve, sovražniki Kristusovega kraljestva. Če prideš ž njimi skupaj, boš hitro spoznal na njih bridkožalostne sadove slabega beriva. Iz oči jim seva nezaupanje do vsega, kar je v zvezi s Kristusovo Cerkvijo. Ko je govor o veri, o Cerkvi, o duhovščini, o katoliški akciji, je njih beseda mrzla, celo osorna. Duše jim preraste nevidno in neslišno plevel mnogovrstnih predsodkov, neutemeljenih pomislekov, sovražnih misli. Seme dobre besede, ki so jo slišali v šoli, v cerkvi, le prehitro zamrje. Nevede kdaj, se odtujijo Bogu in Cerkvi, odtujilo jih je slabo berivo. Zares, škoda, ki jo rodi veri in Cerkvi nasprotni tisk, je nepregledna, strašna.

Apostole katoliške akcije čaka na tiskovnem polju velika naloga, ki od nje zavisi v mnogih ozirih prospeh Kristusovega kraljestva v naši domovini. Veliki papeži, katoliški škofje in drugi odlični voditelji katoliških vrst, ki jim je na srcu časna in večna sreča človeštva, dvigajo odločno in resno svoj glas, naj se vsi verniki katoliškega sveta zedinijo v enotno fronto proti brezverskemu tisku; navdušeno in požrtvovalno pa naj delajo za dober, katoliški tisk, da se bo čimbolj spopolnil, razširil in tako uspešno čuval vero in pravost, ti dve največji svetinji človeškega rodu.

Papež Pij IX., ki je moral v burnih letih svojega vladanja prenašati najnevarnejše napade prostozidarskega, judovskega in liberalnega tiska, je zapisal te-le pomenljive besede: »Sveta dolžnost vsakega katoličana je, da podpira dober tisk in ga med ljudstvom čimbolj razširi. Saj je dober tisk nadvse koristen, važen in zaslužen.«

Podobno govori naslednik Pija IX., veliki Leon XIII.: »Dober katoliški list je neprestan misijon... Katoliški tisk ima nalogo, da odkrije sovražne namene nasprotnikov Cerkve, da podpira delo duhovnikov v hiši božji. Zato je dolžnost katoličanov, da tak tisk podpirajo; na noben način ne smejo sodelovati pri slabem tisku,

dobremu tisku pa morajo vsak po svojih močeh pomagati, da živi in prospeva.«

O Piju X., velikem evharističnem papežu, ki mu je srce gorelo v silni želji: Vse prenoviti v Kristusu! — ne bom govoril. Predobro nam je znano, kako je bil kot beneški patriarh pripravljen žrtvovati svoj prstan in škofovski križ in kardinalsko obleko, samo da omogoči izhajanje katoliškega lista. V svesti, da je misijon dobrega beriva nadvse važen in vzvišen, je klical božji blagoslov na pero katoliških časnikarjev in pisateljev. Zopet in zopet je opominjal vernike katoliškega sveta, naj ne bodo brezbrizni za tisk in berivo. Boj proti slabemu tisku in delo za dobro berivo mu je veljalo kot vzvišen apostolat.

Sedanji papež Pij XI., oče katoliške akcije, papež miru Kristusovega v kraljestvu Kristusovem, stalno poudarja veliko važnost in potrebo dobrega tiska. Z okrožnico Rerum omnium je 26. januarja l. 1923. proglasil sv. Frančiška Saleškega za zaščitnika katoliških pisateljev. Sv. Oče pa bistroumno poudarja, da tudi dobri spisi nič ne koristijo, če jih ne čitamo. Treba je dajati dober zgled s tem, da jih radi čitamo doma in tudi izven doma povsod in da opozarjamo svoje znance in prijatelje na ta ali oni časopis, na to ali ono stran časopisa, na to ali ono dobro misel, ki je v njem zapisana.

Linški škof F. M. Doppelbauer je zapisal te-le besede, ki jih more podpisati in izvajati vsak veren katoličan: »Ako hočemo, da uspešno oznanjamo resnico; ako hočemo, da sv. Cerkvi spet izvojujemo njene pravice; ako hočemo, da Jezusova vera spet zavлада v družbi in v javnem življenju; ako hočemo vršiti odlično domoljubno delo in odvracati preteče nevarno-

sti, ki grozijo mili domovini: se brigajmo in trudimo, da katoliški tisk raste in cvete.«

Bratje in sestre! V vrstah marijanskih kongregacij so se vedno našli najodličnejši borci za katoliško stvar. Med otroki Brezmadežne, ki je strla glavo peklenški kači, vsako leto vstajajo apostoli dobrega tiska, ki jih ni strah potov in žrtev, ne pikrih, surovih opazk, pa gredo kljub vsemu z apostolskim srcem od hiše do hiše in širijo dobro berivo z velikim zatajevanjem, z junaskim potrpljenjem. Težko je to delo, a sladi ga zavest, da delamo za Kristusa Kralja, ki nam teh žrtev nikdar ne bo zabil.

December prihaja v deželo, ž njim zima, z zimo pa čas počitka pri gorki peči... Za tiskovni odsek vaše kongregacije pa v tem mesecu ne sme biti počitka. Na delo za razširjenje katoliškega beriva. Naj ne bo hiše v župniji, ki bi bila brez katoliškega lista, brez dobre knjige. Sestavite statistiko listov in knjig, na katere so naročene družine v župniji. Preglejte vsako hišo, vsako družino. Ne prezrite onih, ki ne berejo ničesar. Dobro premislite, kaj bi se dalo storiti tam, kjer imajo v hiši brezbarvne, veri nasprotne liste. Če drugače ne gre, pridobite jih, da naročijo tudi kak katoliški list.

Bratje in sestre! Ne strašimo se dela, saj to delo je sveto, je apostolsko. Gre za vero, za Kristusa, za duše. Žrtvujmo se za prospeh in razširjenje dobrega beriva vsak po svojih močeh. Glejmo tudi na to, da ne bo kongreganista, ki bi ne naročil ali vsaj ne bral »Bogoljuba«. Naše glasilo je, bomo ponosni nanj!

Vse svoje delo za katoliški tisk pa priporočimo Brezmadežni, mogočni Kraljici nebes in zemlje, ki bo strla vse krive vere vesoljnega sveta in pomagala našemu delu, da povsod zavлада Kristus Kralj.

Sveti Mali Cvetki.

*Cvetk sem ti prinesla,
da te počastijo,
da ti o ljubezni
moji govorijo.*

*Lucie sem prižgala,
da ti v čast gorijo,
da ti vse trpljenje
moje razjasnijo.*

*In pred tvoje noge
zdaј bom pokleknila
s prošnjo, da z menoj boš
Jezusa motila.*

*Bog bo rad uslišal
svojo Cvetko milo;
kar boš ti prosila, —
vse se bo zgodilo.*

Vida.

Na svetih krajih.

V. Čadež.

(Konec.)

Spomin je že vzdihoval pod težo najraznovrstnejših, povečini veselih vtisov, ko smo si v četrtek 10. julija zvečer poiskali prenočišča v — vlaku, ki nas je imel odpeljati proti Lurdu. A vlak, ki je brzel s silovito naglico skozi nočno temino, je bil mnogo prepočasen, da bi dohajal naše želje po največji Marijini božji poti na svetu. Radi oddiha in pa, da smo se okrepčali s Kruhom življenja, smo se naslednje jutro ustavili v Bordeaux-u (izg. Bordó-ju). Nekateri naših romarjev in romaric, ki jih je vezalo duhovno sorodstvo s sv. Vincencijem, so se pa mimo Bordeaux-a peljali naprej do Dax-a (izg. Daks-a). Tam v bližini je bil namreč rojen sv. Vincencij. Popoldne so se nam pa med vožnjo zopet priključili in smo tako skupno zvečer srečno dosegli novi zaželeni cilj našega hrepenenja.

O Lurdu je »Bogoljub« že veliko pisal (n. pr. l. 1926 in l. 1928). Zato ne kaže ponavljati stvari, ki jih imajo bralci gotovo še v živem spominu. Tiste, ki so bili zadnja leta v Lurdu, bo zanimalo, da je sedaj že dovršena kapela bl. Bernardke in sicer zunaj na prostem na levi od glavnega vhoda v rožnovensko cerkev. Kmalu bo tudi dodelan v rimskem slogu zidan 27 m visok spomenik v svetovni vojni padlim vojakom; njih imena so napisana na malih mozaičnih ploščah na notranjih stenah spomenika.

Občutki, ki navdajajo pobožnega lurškega romarja, so tako vzvišeni, da jih najspretnejše pero ne more tako opisati kot zaslužijo. Če si kedaj temeljito premišljeval, kaj pripoveduje sv. Janez o Ovčji kopeli v Bethzedi, te bo v Lurdu povsod spremljala misel, kakor da si v nekdanji Bethzedi! Že ko smo izstopili na kolodvoru, nas je spomnil na to dolg železniški vlak z vozovi za bolnike. In ko smo prišli do lurške votline, smo našli pred njo polno bolnikov, zatopljenih v pobožno molitev. To se ponavlja v poletnem času dan za dnem. Popoldne, preden se začne procesija sv. Rešnjega Telesa, odpeljejo vse bolnike na prostor pred rožnovensko cerkev, da proti koncu procesije vsak bolnik posebej prejme blagoslov z Najsvetejšim. Ob takih prilikah se zgodi največ čudežnih ozdravljenj. V gotovem času ti reveži, ki je nanje pogled do solz ganljiv, čakajo na kopel v lurški vodi, po kateri so že tisoči na pri-

prošnje Brezmadežne dosegli zdravje. Ali se ne ponavlja torej prav isto, kar pravi sv. Janez o bolnikih, ki so čakali na kopel pri Ovčjih vratih: »V teh je ležala velika množica bolnikov: slepih, hromih, sušičnih, ki so pričakovali plivkanja vode...« (Jan 5, 3). Prav takrat, ko smo se mi mudili v Lurdu, je shodila neka Italijanka, ki 11 let ni mogla hoditi. Potem, ko so jo skopali, je stopila na noge in hitela naravnost k votlini, da se je zahvalila Mariji, med potjo grede pa je glasno vzklikala: »Jaz nisem vredna, jaz nisem vredna...« Kajpada je na mestu skrajna previdnost, da se ne proglasi kot gotov čudež, kar se zdi čudežno. Zdravniki redno zahtevajo potrpljenje, da se vidi, če je ozdravljenje stalno in ne le trenutno. Tako n. pr. je tednik, ki izhaja v Lurdu (Le Journal de la Grotte de Lourdes) v številki, ki je izšla za našega tamkajšnjega bivanja, objavil dva slučaja ozdravljenja iz junija preteklega leta, ker je bilo v obeh slučajih ozdravljenje popolno in oboje od zdravnikov potrjeno letos dne 8. julija, torej čez eno dobro leto. In takih dokazanih čudežnih ozdravljenj beleži lurška kronika že lepe tisoče...

Izmed narodnosti, kar se jih je prav ta čas mudilo v Lurdu, naj omenimo zlasti naše Hrvate, ki so v večji romarski skupini prišli v Lurd. Pridružila sta se bila tudi dva Slovence. Precej je bilo tudi Angležev iz Liverpoola (izg. Liverpula), dalje mnogo Italijanov, nekaj Nemcev itd.

Glavne tri pobožnosti smo imeli v nedeljo 13. julija, in sicer: dopoldne ob pol 9 sv. mašo pri votlini, ob 10 v rožnovenski cerkvi sv. mašo s pridigo, popoldne ob 3 pa zopet pri votlini pridigo in pete litanije M. B. Spričo vsega, kar smo videli in slišali, so se naša srca še bolj vnela za češčenje Brezmadežne. Zahvaljevali smo se Mariji za vse doslej prejete milosti in dobrote ter polagali k njenim nogam goreče prošnje za raznovrstne žadeve in ne nazadnje tudi za našo domovino. Naj bi Brezmadežna izprosila, da se naš mili rod ne bi pogreznil v temo nevere in blato nepravnosti.

Zajemljivo je dejstvo, da je bila večina trgovin v nedeljo zaprta. In vendar, če bi bili kje upravičeni prodajati na Gospodov dan, bi bilo to v Lurdu, kjer si pač vsak romar kaj kupi za spomin. Zgoraj imeno-

vani lurški tednik je imel opazko, naj romarji z ozirom na praznovanje Gospodovega dne, pa tudi z ozirom na uslužbence v trgovinah, ta dan ničesar ne kupujejo. In pri nas? Ljudstvo samo bi moralo imeti toliko verskega čuta, da ob nedeljah in praznikih ne bi kupovalo nobenega blaga, ki se lahko dobi ob delavnikih. Imeti bi pa moralo tudi usmiljenje s trgovskimi uslužbenci, ki jim gre vsaj en dan v tednu prosto. Kako strogo neizprosni so v tem oziru n. pr. Angleži, ki so povečini anglikanske vere!

V ponedeljek smo že mogli zjutraj ob petih opraviti daritev sv. maše in prejeti sv. obhajilo. Nato pa: »Že slovesna ura bije, ko od Matere Marije moram se ločiti zdaj, zapustiti sveti kraj...« Kakor bi kos srca pustil, se ti zdi, ko se poslavljajš od tega svetega kraja. V grenko kupo slovesa pa ti kane sladka kaplja tolažbe, ko čutiš, kako si ves poživljen na duši.

Pot nas je vodila najprej v Marseille (izg. Marsej), obmorsko mesto južne Francije. Veličastna je bazilika Matere Božje nad mestom. Naslednji dan smo imeli tu svojo pobožnost; a od vtisov vseh umetnin, ki smo jih gledali zadnje dni, je bilo oko že tako prenasičeno, da cerkev na nas ni tako učinkovala kot bi sicer. Kdor se zanimlje za podrobnejši opis te slavne božjepotne cerkve, naj seže po »Bogoljubu« l. 1926. Bodi dostavljeno, da vise zadnje čase od stropa doli tudi majhni modeli aeroplanov, dokaz, da so se tudi zrakoplovci priporočali Mariji »de la Garde«, kakor imenujejo tu Marijo. S terase pred cerkvi nam je splaval pogled preko morja na trdnjavo otoka Chateau d'If (izg. Šató d'If), v kateri je naš misijonar g. dr. Zdešar okušal »sladkosti« vojnega ujetništva, mi smo pa hvalili Boga, da je konec — teh žalostnih, revnih časov, ki jih je povzročila svetovna vojna.

Prišel je čas, da smo zapustili Francijo. Po vsem tem, kar smo tam doživeli, se nam je Francija mogla le še bolj priljubiti, zlasti še, ker so nas povsod sprejemali z dokazi iskrene naklonjenosti. Sicer smo bili deležni tudi po drugih državah velike obzirnosti in uslužnosti, a prednjačila je Francija. Kako prisrčno n. pr. se je voditelju našega romanja zahvaljeval v Lurdu neki — po zunanosti soditi — odličen Francoz za našo veliko ljubezen do Marije in do Francije, ki se vidi iz tega, da se nismo ustrašili daljnega pota. Zato je um-

ljivo, da se nam je zdelo slovo od Francozov kot slovo od dragih prijateljev.

Vprav znočilo se je, ko smo se vozili mimo Monte Carlo (izg. Karlo) in občudovali krasno razsvetljeno svetovnoznano tamkajšnjo igralnico. Po stanju naših denarnic smo ugotovili, da bi se lahko tudi mi uvrstili med igralce, ne da bi se nam bilo treba bati, da bi v slučaju izgubljene igre iz samomorilnega namena poskakali v morje. Denarnice so nam namreč sumljivo shirale; Prešeren bi dejal, »da je prišla med nje požrešna kuža«. Vendar pa je veliko vprašanje, če je kdo od onih pravih igralcev, ki so bili tedaj v igralnici, nosil v srcu toliko bogastvo kot sleherni izmed nas. Skoro z gotovostjo bi si upal trditi, da ne.

Prvikrat po celonočni vožnji smo se ustavili v sredo dopoldne, 16. julija, v Milanu. Naš glavni namen v tem mestu je bil: opraviti pobožnost in ogledati si milansko stolnico. O njej je Flis v svojih »Stavbinskih slogih (str. 131) zapisal: »Edina je ta zgradba na svetu; kar se tiče krasote, ji ni enake nobene. Človeka kar omami njena lepota in zdi se mu, da gleda čarobni tvor kake pravljice.« Pa so jo tudi zidali nad štiristo let! Bogato je poplačana pot v Milan, četudi ne bi videl nič drugega kot to umetnino in jo užival. (Sliko stolnice dobiš v »Bogoljubu« l. 1926.)

Proti večeru tega dne smo se znašli že v Padovi. Na vse zgodaj zjutraj naslednji dan smo se zbrali pri velikem čudodelniku sv. Antonu, ki ga tudi naše ljudstvo tako vneto časti. Opravili smo tam svojo pobožnost, združeno z govorom o sv. Antonu in poživili zaupanje do tega ljubeznivega pomočnika. A treba je bilo hiteti. Ob 9 smo bili že na potu proti Benetkam, da bi dobili vsaj površno sliko o »kraljici morja«, kakor radi imenujejo Benetke. Nekaj ur nam je bilo tam še odmenjenih in že smo zopet zapregli železnega konja — to pot zadnjikrat — in se skozi Trst in Postojno vsi zdravi in zadovoljni vrnili 17. julija v četrtek proti polnoči v Ljubljano.

Na celi dolgi poti smo bili kar pod očitnim varstvom Brezmadežne, saj se nam ves čas ni pripetila nikaka pomembna nezgoda. Pa tudi vodstvo romanja je storilo, kar je največ moglo, da je romanje tako izvrstno uspelo. V zahvalo za vse to smo se v jutro 18. julija še enkrat zbrali v Lichtenurnovem zavodu v Ljubljani k skupni službi božji, kjer nam je pač iz dna srca privrela zahvalnica: Te Deum laudamus...

Red v ameriških cerkvah.

P. Kazimir Zakrajšek O. F. M.

Kar naredi na vsakega evropskega katoličana, ko pride prvič v Ameriki v cerkev, silno globok in blagodejen vtis, je skrajno lepo in pobožno obnašanje vernikov. In nasprotno: kar ameriškega katoličana najbolj odurno dirne, ko pride v evropsko svetišče, je površno, tuintam naravnost neprimerno obnašanje. V ameriških cerkvah vidite obnašanje, v katerem je izražena tolika vera, pobožnost in spoštovanje do svetega kraja, da je že to za tujca izdatna pridiga.

V Ameriki katoličani čutijo, da so dolžni skrbeti v cerkvi za obredno oliko, t. j. za tako obnašanje, kakršno predpisujejo cerkv. obredniki in kakršno zahteva pričujočnost Najvišjega. Kako lepo poklekujejo z enim kolonom do tal, ko gredo v klop ali iz klopi, in na obe kolena, ako je Najsvetejše izpostavljeno. In med svetim opravilom enako. Prav posebno ganljiv je prizor, ko gredo moški in ženske, fantje in dekleta in otroci k sv. obhajilu in od svetega obhajila. Oči povešene, roke visoko sklenjene. Pri obhajilni mizi ni nikdar neprimernega prerivanja. Pri spovednicah ni nikdar pehanja in odrivanja, četudi je največji naval. Vsakdo se postavi v vrsto, kadar je prišel.

V cerkvah med službo božjo vsi sede. Ko cerkve zidajo, že poskrbe, da je dovolj sedežev. Ako postanejo cerkve premajhne, da nimajo sedežev za vse, se pa skrbi, da je več sv. maš, da vsakdo dobi sedež. Le ob posebnih slovesnostih, če so vsi sedeži polni, se dovoli ljudem stati, toda ne po kotih, temveč po sredi cerkve. S tem pa, da vsi sede, je že glavni predpogoj za red v cerkvi dosežen.

Kjer se shaja množica ljudi (v dvoranah, v gledališčih, na shodih), morajo biti najeti tudi reditelji. Tega se zavedajo zlasti ameriški katoličani. Zato ima vsaka cerkev poseben odbor moč in fantov rediteljev, tako zvanih »Ushers« (ašers). Te može izvolijo vsako leto župljani sami, ali jih pa nastavi župnik. Po štirje pridejo na vrsto za vsako službo božjo. Njih dolžnost je, da skrbе za red zunaj cerkve in v cerkvi pri vseh službah božjih. Eni delajo red pri vratih, da so odprta, ko ljudje prihajajo, zaprta, ko se služba božja začne; ob sklepu jih zopet odpro. Reditelji odkazujejo ljudem sedeže, da se vse klopi enako napolnijo. Ako bi se kdo spozabil, da bi se ne obnašal tako, kakor se za sveti kraj spodobi, ga morajo oni posvariti; ako ne bi poslušal, ga izženo iz cerkve. Ti može oskrbujejo tudi

cerkvene zbirke. Pri procesijah mora biti vse v redu; za to so odgovorni reditelji.

Lepega reda in obnašanja v cerkvah se vsi evropski naseljenci kmalu privadijo. Malo težko jim je v začetku, če so doma bili navajeni »podpirati« cerkvene stene in stebre po kakšnih kotih. Se težje jim je iti n. pr. v prvo klop, ako jim reditelj tam odkaže mesto. Vendar se sčasoma vse da doseči tudi pri njih.

Za red v cerkvi in za pridno obiskovanje cerkve je toliko lažje, ker so vse cerkve ogrete tudi pozimi.

Čudno se zdi novodošlim tujcem tudi posebno liturgično sodelovanje vernikov pri službi božji, zlasti pogostno skupno vstajanje in poklekovanje, česar doma niso bili vajeni. Tako n. pr. vsi vstanejo, kadar gre duhovnik k oltarju ali izpred oltarja.

Pri »Asperges« in kropljenju vernikov se stoji ves čas. Duhovnik blagoslavlja ljudstvo grede po sredi cerkve do vrat in nazaj.

Pri evangeliju vsi vstanejo in stoje — ako ni pridige — tudi med »vero«. Pri besedah »Et incarnatus est« (in se je po Sv. Duhu uteljesil) pokleknejo vsi na eno koleno z mašnikom vred.

Ako je pridiga, vsi sedejo po čitanju evangelija, sede med oznanilom, pokleknejo, ko se moli po oznanilu »Oče naš« za priporočene bolnike in umrle; pri čitanju »Berila« vsi sede, stoje pri evangeliju. Med darovanjem sede, pokleknejo pa pri »Sanctus«-u in kleče do poobhajila, ko strežnik duhovniku v kelih vliva vina in vode. Nato sede do »Ite missa est«, stoje med zadnjim evangelijem, kleče pri molitvah in stoje, da odide duhovnik v zakristijo.

Posebno velikrat morajo pa vstati med peto in slovesno sv. mašo. »Celo mašo ni bilo miru«, se je pritoževal novodošli naseljenc, ko je bil prvič pri taki sv. maši.

Obhaja se vsekdar samo med sv. mašo. Samo v izrednih slučajih se deli sv. obhajilo izven sv. maše. Sv. obhajilo, tudi vernikov, je del svete maše. Zelja sv. Cerkve je, da bi pri vsaki maši vsi navzoči pristopili tudi dejansko k sv. obhajilu. Le tako je sveti obred popoln.

Ali ne zadržuje to ljudi, zlasti v velikih župnijah, predolgo v cerkvi? Nel Zato skrbi duhovščina sama. Kjer sta dva duhovnika, in to sta skoraj povsod, delita sveto obhajilo oba. Če je število obhajancev večje, začne drug duhovnik obhajati že takoj po povzdigo-

vanju, morda celo že takoj po pridigi pri darovanju. Tako je navadno s sv. mašo tudi obhajanje končano. Pa če bi se tudi cela služba božja za kako minuto zategnila, je vendarle ta navada jako koristna. Koristi se posebno kažejo v velikem številu moških in fantov, ki prihajajo vsako nedeljo k obhajilni mizi. S tem pade tisti neumni strah pred

ljudmi, ki tolikrat zadržuje zlasti moške in fante, da se boje mize Gospodove.

Spoveduje se navadno med tednom vsako jutro, za nedelje pa samo ob sobotah popoldne in zvečer, posebno po mestih. Na deželi je to seveda urejeno po razmerah kraja. Po župnijah imajo duhovniki v nedeljo zjutraj po dve sv. maši in več pridig.

Brezmadežni Kraljici.

*Kako opevam naj svetost,
ki vsem razumom je skrivnost?!
O da sem prerok, videc božji,
da gledam z jasnimi očmi
nazaj v pretekle davne dni,
da gledam v dobo brez začetka!
Takrat je sklenil večni Bog,
da Ti brez grešnih boš nadlog,
da Tebe greh se ne dotakne!
Ko v zemeljski bi gledal raj
in videl nepopisno srečo,
ki pil jo človek je tedaj,
odet z nedolžnostjo blestečo!
Strmel bi in drhtel,
a radosten umel
odliko Tvoje prednosti,
kreposti vse in čednosti,
ki od Očeta jih edina
prejela si — zavoljo Sina!
Presrečna Ti, preblažena,*

*od vekomaj zastražena
od svetlih angelov-junakov,
da ni človeških duš sovrag
do Tebe mogel, vajen zmag!
Človeštvo vse z oblastjo silno
oklenil s težo je okov,
odkar z besedo je slepilno
premotil mater vseh rodov.
Le Tebe nikdar ni se smela
sovražna moč dotakniti.
Plašna so morala krdela
peklenska se umakniti.
Zastavo čisto, snežnobelo
visoko dvignila si Ti,
sijajno pot si pokazala
v življenja jutro iz noči.
Navdušen se krog Tebe zbira
svobodni, srečni narod Tvoj,
v Kraljico svojo se ozira,
želet v nebesa za Teboj!*

Franjo Neubauer.

Tonče — božji otrok.

Andr. Orehek.

V.

Kakor grom je udarilo po vrhpoljski soski: Marijina družba za možel! Gospod Jožef je oznanil, da so povabljeni vsi, ne samo člani apostolstva. Ti so vest pozdravili z veseljem, izmed ostalih pa so eni omahovali na desno in na levo kakor navadno pri vsaki novi stvari, drugi so misel odobraval, posebno tisti, ki so obžalovali, da niso še pristopili k apostolstvu. Le malo je bilo očitnih nasprotnikov. Nekaj pa vendar in ti so bili glasni.

Dobrunek iz Sela, suh, temnopolit možiček, ki je po vaseh popravljajl konjske komate, se je neki dan ustavil pri Vrbaču v Krascah in udrihal zoper »vrhpoljsko novotarijo«, da se je kar kresalo. Vrbač se mu je smejal, ker je vedel, da je Dobrunek pri Barbku v Zalogu kuhan in pečen.

»Kaj bo pa Barbek napravil?« ga podraži Vrbač. »Ali se pojde tudi zapisat?«

»Saj ni neumen, da bi nosil plav trak okoli vratu kakor dekleta.«

»Nekega nemškega ministra sem videl naslikanega s trakom Marijine družbe, pa mu ni krona z glave padla. Sicer pa pri nas možje ne bomo nosili trakov, ampak lepe, prav lično v emajlu izdelane znake z modrim poljem in zlatim križcem na sredi. Videl sem jih že pri gospodu. — Ej, kmalu bi bil pozabil. Tonče, stopi do gospoda. Prosili so, naj možem, ki se bodo prijaviili za družbo, izročim pristopnico, da jo že doma podpišejo, znake bodo prejeli pri sprejemu. Zadnjič, ko sem bil pri njih, pristopnic še niso imeli, zdaj jih že imajo. V župnišču se rad zamudiš, kar odpravi se, da ne boš ponoči hodil.«

Kateri ukaz bi bil mogel dobri fant rajši izpolniti kakor: pojdi h gospodu? Nobenkrat ni pozabil naročila družbenega voditelja: »Fantje, kadarkoli pridete na Vrhpolje, spomnite se, da je tukaj tabernakelj, božja hišica,

in v nji najboljši vaš Prijatelj, ki vas željno pričakuje. Glejte, tako sam je in tako pozabljen. Ali Ga ne boste obiskali vsaj za par minut?»

Ko je opravil v cerkvi in v prodajalni nakupil nekaj drobnjav, je pohitel h gospodu. V svetem ognju mu je žarel obraz, ko je duhovnik ves vesel pripovedoval, koliko mož se je že zapisalo in iz katerih vasi.

»Pa vendar imajo nekateri proti Marijini družbi nekakšen predsodek.«

»Kakšen pa?«

»Pravijo, da je to za dekleta in sploh za mladi svet, za resne može pa da ni.«

»Kakor da bi Marijino češčenje ne bilo za resne ljudi! Misel je naravnost pregrešna. Prav praviš, Tonče, to je samo predsodek, neutemeljen izgovor plašljivih ljudi. Z njim bi radi premotili svojo vest. Vest jim pravi: 'Pristopi!' — strah pred ljudmi pa: 'Ne pristopi, ker to je za ženske.' Na podoben način so se izgovarjali tudi omahljivi fantje. Saj veš.«

»Res je.«

»Jaz pa pravim: Prav za moški svet je Marijina družba. Res imajo možje apostolstvo in mesečno sv. obhajilo, toda družba jim daje še mesečne cerkvene shode, ki so v današnjih dneh največje važnosti. Sv. Pavel je zapisal besedo, da je »vsem vse postal«, tudi pri shodih lahko obravnavamo vse, kar je potrebno, verska, cerkvena in tudi kulturna vprašanja. Kdo bo trdil, da to ni potrebno danes, ko se pojmi mešajo, načela tja in sem premetavajo kakor koruzna slama? Duševno poživništvo razkrajaja značaje kakor nikdar poprej. V tem ozračju se vzgaja naša mladina, raste novi rod. Cerkev je uprav dolžna, da poseže vmes in pokaže ljudem krščanski pravec življenja. Kje in kako bi mogla to bolje, nego pri shodih Marijine družbe?

Druga silno važna stvar je zavest katoliške skupnosti. Sinovi smo ene matere, Marije; člani smo ene Cerkve, otroci enega Očeta. Skupaj moramo držati, skupaj ostati, naj pride, kar hoče; drug drugega podpirati, med seboj si pomagati, drug z drugim potrpeti zaradi božjega posinovljenja. Kdaj je bila ta zavest bolj potrebna kakor je danes, v času, ko so temne sile na delu, da krščansko

Murillo.

Brezmadežna.

družbo razkrojijo in te razkrojene posamezne dele odtrgajo od Kristusa! Kdaj je bil primernejši klic nego zdaj: božji otroci, skupaj pod Marijino okrilje, da rešimo ljubljeni narod pred povodnijo brezbožnosti!»

Tonče plane k oknu: »Gospod, stari Barbek gre k vam. Z Bogom! Pridem pozneje nazaj, da ne bom motil.«

»Nikamor ne hodi! Z Barbkom bova kmalu gotova. Stopi v sosedno sobo in počakaj.«

Tonče naglo odide. Na vratih se prikaže Barbek, gladek, ljubezniv, z uslužnim nasmehom na ustnicah, kakor da želi dobro prodati par sto kilogramov moke.

»Klanjam se, gospod Jožef, dober dan, hvaljen Jezus! Zvedel sem veselo novico, da hočete na Vrhpolju ustanoviti Marijino družbo

Tassaert.

Paris — Luksemburški muzej.

Tolažnica žalostnih.

za može, in sem se prišel zapisat. Prosim vas tudi za poverilo, da smem nabirati člane po Zalogu in okolici. Marijina družba, da, to je nekaj izvrstnega. Kot fant sem bil član mladeniške družbe na Homcu in priznati moram, da me je obvarovala marsikakšne nerodnosti. Zdaj smo v zrelejši dobi, pa dušnih nevarnosti je v vsaki starosti več ko dovolj.»

Mislil si lahko, kako huda zadrega je v tem trenutku stiskala gospoda Jožefa. Najrajši bi mu zaklical: Poberi se farizej! Ali bil je mehkega srca in zaupljiv. Neki glas mu je šepetal: Morda se vrača spokornik, morda bi ga pogubil popolnoma, če ga odbiješ. Drug glas pa mu je govoril: Bodi previden, to je trgovec z dušami. Dobro veš, kaj uganja po Zalogu, in je vendar toliko drzen, da se sili med izbrano četo Marijinih sinov, da bi lažje ribe lovil na svoj lastni trnek. Kratko in malo: Zavrni kramarsko ponudbo!

»Veseli me, gospod Barbek, da hvalite Marijino družbo. Vendar sem pa nekoliko začuden. Ljudje zadnje mesece veliko govorijo o vas in o vašem sinu. Tudi meni je vajino

delovanje znano iz zelo verjetnega vira. Če postanete član Marijine družbe, boste morali pač s takimi stvarmi prenehati in popraviti dozdej storjeno duhovno škodo.»

»Kar gledam vas, gospod. O čem govorite? Kakšno duhovno škodo napravljam?»

Nedolžen kakor bel, nepopisan papir! Ali je tako preprost, da se ne zaveda škodljivosti svojega ravnanja, ali je tako pretkan in navihan, da ga skuša utajiti?

»Nič preveč na dolgo in na široko ne bova razpravljala, gospod. Povejte mi le eno: Kakšen namen naj ima zborovanje, ki se v vaši hiši pripravlja? Kaj nameravate?»

»Zborovanje? Saj sam komaj mislim nanj, in vi ste že slišali o njem?»

»To je postranska stvar. Znano mi je. Torej kaj? Če boste Marijin sin, vendar ne morete v lastni hiši trpeti protiverskih govorov. Doktor iz mesta, ki bo najbrž vodil vaše zborovanje, je pred tremi tedni v vaši hiši in vpricho mnogo mož izrekel besede: 'Mi nismo zoper vero, ampak zoper farovško komando. Ali je treba duhovnika vpraševati, katere časopise naj berem, v katero društvo naj se vpišem? Mi smo bojevniki za osebno svobodo.' — Povejte, ali je bilo to govorjeno v vaši hiši ali ne?»

»Seveda je bilo, dobrega poročevalca imate. Ali to vendar ni nič hudega, saj to je res.»

»To naj bo res, gospod? Osebna svoboda je lepa, in tudi jaz sem zanjo, ampak tako daleč ta svoboda ne sega, da bi bil svoboden tudi greh. In brati duši škodljive časopise in knjige je prav tako greh zoper peto in prvo božjo zapoved kakor uživati strup, ki umori telo. Cerkev ima od Boga poverjeno dolžnost, da pred takim čitanjem svari, naj bo svobodi prav ali ne. In še nekaj. Dotični gospod se je bahal v vaši hiši: »Mi smo dobri katoličani, širimo katoliško akcijo, seveda brez kontrole.« Ali si morete misliti večjo lažnivost in hinavščino? Ali ste gospoda vprašali, če je zadnjo nedeljo bil pri sveti maši, če je za Veliko noč opravil sv. zakramente?»

»To je osebna svoboda.«

»Ni res. To je osebna dolžnost katoličanova. In, ali veste, kaj se pravi: katoliška akcija brez kontrole? To se pravi: širjenje katoliške vernosti brez nadzorstva upravičene učeniške oblasti. Kakšno vernost taki tiči širijo, si lahko mislimo. Katoliško akcijo so zamislili naši verski poglavarji papeži od Pija X. do sedanjega sv. Očeta. Oni jo kontrolirajo

po škofih sv. Cerkve. Ta kontrola je postavljena od Boga samega. Kdor hoče voditi versko akojjo brez kontrole, je zavedno ali nezavedno zapeljivec in hinavec.»

»Gospod Jožef, danes ste strupeni,« vstane Barbek in pograbi klobuk. »Nekdo vas je naščuval proti meni in mojemu fantu.«

»Prav sami ste me naščuvali s svojim ravnanjem; mutast pes bi bil, ko bi molčal in vam prizanašal. O vašem fantu nisem spregovoril nobene besede. Častiželjen je in domišljav, kakor je mnogo mladih ljudi. Vi imate leta in prav smeli bi biti pri vsi pameti. Za fanta ste odgovorni vi. Kako je torej? Ali obljubite z moško besedo, da boste opustili ono časopisje, ki ste ga naročili za svojo hišo in ga širite po Zaloгу in drugod, ali ne?«

»Teга ne morem obljubiti, ker...«

»Ker niste za Marijino družbo.«

»Je li to vaša zadnja beseda?«

»Ni zadnja. Še nekaj vam moram povedati. Ali se zavedate, zakaj ste me prosili za

poverilo, da nabirate družbene člane po Zaloгу in tam okoli? Zato, da bi ljudje rekli: ‚Poglejte Barbka! Poverjenik je za Marijino družbo; to je pravi mož, pojdimo za njim!‘ — Zvedeli ste gotovo tudi, da se jih je iz vaše okolice prišlo v Marijino družbo zapisat zelo veliko. Zbali ste se, da ostanete brez vpliva, pa ste si mislili: ‚Zapisat se pojdem še sam.‘ — Gospod! Tudi vi ste moja ovčica, tudi od vaše duše bom polagal račun. Če hočete sam sebi dobro, molite mnogo za milost, da bi izpregledali. Strašno ste zapeljani. Mestni gospodje so res znali podkuriti vaš napuh. In vaš fant! Ali ga ni škoda? Eneга samega imate, pa ga zapeljujete na zmotna pota.«

»Gospod, take besede si prepovedujem!«

»Ko bi vam govoril drugače, bi bil zapeljivec kakor ste vi. Z Bogom!«

Ostrij nastopov mehki gospod Jožef ni bil navajen. Ko je Barbek vrata za seboj skoraj zaloputnil, se je sesedel v kanape in je težko dihal.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Kakor za ogledalo.

12. Kaj pa z menoj?

Janez Langerholz.

Kar pozna se mi, da sem ženska. O drugih vam pripovedujem, o sebi pa molčim. Vi bi pa radi zvedeli, ali so se uresničila prerokovanja tistih, ki so mi obetali, da bo kmalu konec mojega življenja v družbi.

Povedati moram kar naravnost, da so se zmotili. Vi bi rekli morebiti, da so se zlagali. Ne, ne, lagali niso. Vsi so zares mislili, da mi bo v družbi kmalu odklenkalo. —

Komu naj se zahvalim, da mi ni?

Sama sebi? Ali to bi se reklo, da sem prevzetna, da si domišljujem skoro nemožnih stvari. Ljubi Bog v nebesih ve, kako bi bilo z menoj, če bi bila jaz sama sebi prepuščena. Kdo ve, kje bi bile potekale ure mojega življenja. Mogoče po kaznilnicah? Mogoče v vrtincu razuzdanosti mestnih beznic, ali bi bila vtonila v močvirju nečistosti na kmetih. Saj ne vem.

Prvo hvalo moram dati Bogu. Na njegovo pričujočnost sem mislila zjutraj,

ko sem se prebudila, ista misel me je spremljala na delo, in zvečer so potekale moje ure ob veliki misli: »Helena, Bog te vidi.«

Kdo mi je dal to misel? Marija? Angel varih? Moja krstna patrona? Zapisala bom, da vsi trije. In sem vsem trem za to ljubeznivo pozornost iz vsega srca hvaležna.

Spomniti se moram na tem mestu svojih tovarišic. Kako smo se ljubile med seboj! Nismo gledale na to, kako bi druga drugo črnile, blatile, poniževale, tožile, ampak kako bi druga drugo boljšale, kako bi druga drugo dvigale v ljubezni do čednostnega življenja. Bile smo si res prave sestre med seboj. Če je bila ena potrta, žalostna, bolna, nas je vse bolelo; če smo videle, da ena pojema, pada, odpada, smo jo vse poprijele z ljubeznijo, z molitvijo, s prijaznostjo — in šlo je. Navadno je šlo, če je bilo le še malo krepke volje. Zoper zlobo se pa seveda še svetniki ne morejo boriti.

Bouguereau.

Oznanjenje.

Čutili smo in videli, kako nas skuša svet razdreti, raztrgati, kako skuša med nami zanetiti in razpihati ogenj sovraštva, medsebojne nezaupljivosti in razdora. Ali to vam lahko zaupam: Kjer so dekleta tako edina, tako druga drugi vdana, kakor smo bile me, tam jih zloba vsega sveta ne more razdvojiti. Tudi nas ni mogla. Kjer pa dekleta ena zoper drugo rujejo, kjer vlada med njimi razdor in nevoščljivost, tam ima pa svet lahko delo, vrag pa še lažje. Družba ni več družba; pridevnik »Marijina« bi bila pa zanjo pregrešna laž.

Tretji moj zaveznik, kateremu vem hvalo, je bila živa beseda božja,

bodisi v cerkvi pri pridigi, pri krščanskem nauku ali pri shodih.

Pa tako besedo je lahko pozabiti, boste rekle.

Kakor vaša ljubeča sestra vam zaupam, da se taki pozablivosti kaj lahko izognete. Stane samo par didarjev. Vsako nedeljo sem zapisala samo par stavkov tega, kar sem slišala v cerkvi. Ob letu je bil to že cel dnevnik in cela zakladnica. Od časa do časa sem vzela vso stvar v roke, pa sem začela prebirati; marsikaj, kar sem že pozabila, je pred menoj nanovo zaživele, marsikaka resnica je tako pognala krepkejše korenine in ogenj svetega hrepenenja po lepoti sv. čednosti je vnovič zažarel. Verjemite mi, prijateljice moje, da tako pisanje ni sicer nikjer zapovedano, pa je zelo koristno. Ne stane skoraj nič, pa je vendar veliko vredno.

Hvala Bogu še za en glas. Čim bolj ga poslušáš, tem lepše se glasi, če ga pa zanemarjaš, pa obmolkne, ogluší. Kar ti pove, ti ni treba zapisati, treba ga je pa ubogati in se po njem ravhati.

Ali ste radovedne, čigav je ta glas in kje ga bomo slišali?

To je glas naše vesti. Vedno ga imamo pri sebi, ali radi vsakdanjih opravil ga ne moremo vsako minuto poslušati. Vsak večer mu pa le privoščimo par minut popolnega posluha. Takrat nam bo vse povedal, kje smo čez dan bili, kje hodili, kaj delali in govorili, celo o naših mislih nam ne bo zamolčal. Sprejmimo z veseljem pohvalne besede tega glasu, a njegove graje se ne prestrašimo. Glas naše vesti naj se združi z otožnimi

glasovi resničnega kesanja in s krepko besedo trdnega sklepa in ta trojna pesem naj spremlja vsa naša dela in opravila, pa nam bo vedno šla dobro in srečno izpod rok naša najvažnejša življenska naloga.

Pa še en glas naj vsem omenim, ki me je tudi vedno budril in mi dajal pametne nasvete in vedrega poguma, to je bil glas dobre tiskane besede.

Nemalo hvale je vreden dober molitvenik. Povem vam, da sem poleg našega družbenega molitvenika najbolj srce navezala na »Večno življenje«. Ob njegovem vodstvu in ob njegovih glasovih se bom skušala prikopati do večnega življenja. Poskusite še vi za menoj! Ne strašite se; nebeško kraljestvo silo trpi.

Ob strani dobrega molitvenika mora stati enakovredna knjiga z dobro plemenito nabožno vsebino. Med temi knjigami ne bo nikdar izgubila svoje cene in vrednosti drobna knjižica o Hoji za Kristusom. V starih časih so jo naši ljudje radi brali. Prepričana sem, da je mnogim ohranila trdno versko podlago in da jih je vedno vodila na pravo pot. Ali pa knjige, ki nam odkrivajo vzore in boje izvoljencev božjih! — Kdo bi jih rad ne prebiral, komur je sv. vera res pri srcu in ne samo na jeziku! Še bi vsem priporočila to in ono knjigo, pa se bojim, da se bom zamerila.

Samo da se vam malo prisladkam, bom še zapisala, da tudi v lažje prebavljivih povestnih knjigah najdete tudi marsikatero dragocenost za življenje.

Tudi našim nabožnim listom moram izreči prijazno besedo. Treba jih je pač naročiti — in brati.

Kdor jih samo zato naroča, da se za eno leto iznebi Praznikove Marjete, potem pa v neprebrane liste zavija svoj vsakdanji živež, ko gre v tovarno ali pa v gmajno, temu seveda tudi z zlatimi

ker se mi mudi na delo, potem pa zaprem in že mimogrede pozabim, kaj je bilo. Vidite, to ni nič. Še manj ko nič.

Če pa berem eno in isto stvar enkrat, in potem še enkrat in še enkrat ... tretjič,

Z ljubim Sinom nas blagoslovi.

četrtič, petič, do desetič in še večkrat, potem šele dobim iz mrtvih črk pravo, živo vrednost tega, kar je napisano. In tako branje vam bo prineslo koristi.

Ne verjamete? Z glavo zmajujete? Da bo predolgočasno, mislite? Da je škoda časa, hočete reči? Nikar, nikar! Samo eno vas prosim: poskusite.

Mislím, da sem zadostila vaši radovednosti, ko sem vam naštelá nekatere opore, ki so me držale kvišku. Niso še vse. Kakor je Bog nekđaj mnogokrat in na mnogotere načine govoril našim prednikom, tako je tudi danes še vedno mnogo potov, po katerih nas milost Gospodova vodi v večno življenje. Samo zametujte je nikar!

*

Končujem z zapiski pokojne Helene P. Če ste jih do sedaj le površno preletavali, potem jih vzemite v roke še enkrat, pa jih pregledajte in tudi v teh skromnih vrsticah boste našli skrito še marsikatero zrno. Nič zato, če jih ni pisalo izobraženo mestno pero, ampak roka kmetskega dekleta — pisane so vseeno iz življenja za življenje.

In še eno naj vam povedo te vrstice. Kdor je v srcu plemenit, njegovo življenje naj s smrtjo ne ugasne, ampak naj živi iz roda v rod, drugim za ogledalo...

Teodorik Praški.

Dunaj.

Sv. Ambrož.

črkami pisana knjiga ne bo ničesar dobrega prinesla.

Brati treba. Še sem premalo zapisala. Preberati je treba. Ali čutite razloček? Berem. Enkrat; pa še takrat le površno,

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

Odkar je prišel Jezus Nazareški in je bil oče in gospodar v hiši Elizabetini, je bilo vsega za potrebo, kar je družina potrebovala. Gospod Sala je plačeval mesečno rento, in če treba, še kaj dodal, tako da je Elizabeta imela vedno še marsikaj za ubožce.

Hišna kapela v Via Rasella je postala priljubljeno zavetišče vseh stiskanih; v tem svetišču je Jezus Nazareški na Elizabetino priprošnjo tudi čudežno usliševal, tako da je bilo Elizabetino ime v ustih vseh.

Krištof je bil malo doma; hodil je za svojim poklicem in razveseljevanjem. Skrbi je prepuščal ženi, še jest je hodil navadno k materi. »Je bolj prikladno, ker je sredi mesta; Via Rasella pa je že zunaj, kar je nerodno zaradi mojega odvetniškega poklica.« Tako je dejal in je bil vesel, da je gospod Sala skrbel za njegovo družino, in si ni delal niti tistih redkih očitkov zaradi zanemarjanja svoje družine, ki so se prej včasih dotaknili njegovega srca. —

Hčeri sta se zelo spremenili, odkar je prišel v hišo Jezus Nazareški. Več se jima ni zdela materina pobožnost pretirana; zlasti Lucina je stopila čisto v materine stopinje, pa ji je mati tudi razodevala vse čudovite skrivnosti milosti božje v svoji duši.

Tako je preteklo tisto leto, ko je prišel v hišo Jezus Nazareški, nekako mirno. V ta mir se Elizabeta ni mogla vživeti, kar nič prav ji ni bil všeč; hotela je trpeti, trpeti za Jezusa, za spreobrnjenje grešnikov, za zmago sv. Cerkve — — —

Nekega dne je poklicala hčeri k sebi. Njen sicer tako prijazen obraz je bil bolj resen in odločen kot navadno; njene besede nekako svečane in slovesne. Poklicala jima je v spomin dobrote božje. Dozdaj se ji ni zdelo pametno, da bi jima bila razkrivala skrivnosti, ki jih je Bog delal v njeni duši; zdaj pa je pri-

šel čas za potrebna pojasnila, da se ne bi pohujševali nad tem, kar bo kmalu prišlo. Veliko bo namreč morala trpeti od hudih duhov. Naj se tedaj ne brigata za govorjenje ljudi! Zakaj imeli jo bodo za noro, za neumno, za čarovnico, za obsedeno od hudiča. Vse to trpljenje pa bo Bog dopustil, da bo trpela za spreobrnjenje grešnikov in za zmago svete Cerkve. Zato jo bo prepustil močem teme, da jo bodo neverjetno mučile skoraj do smrti. Pa naj se ne bojita!

Hčeri nista mogli prikriti potrtosti; spogledali sta se, zaihteli ter se oklenili matere. Rotili sta jo, naj prosi Boga, da bi spremenil svoj sklep.

Mati se je samo nasmehnila.

Vse kar je bila napovedala, se je čez nekaj dni dopolnilo. Zdravnik sam je spoznal, da to ni naravna bolezen, pa je rekel spovedniku o Ferdinandu: »Te vrste bolezní so v zdravilstvu neznane. Te morete, prečastiti, vi ozdraviti s svojimi duhovnimi zdravili.

O. Ferdinand je zdaj spoznal, da je sam dolžan kaj storiti. Priporočil je Elizabeto pobožnim dušam v molitev, si izprosil avdienco pri sv. očetu in mu vse poročal in ga prosil, naj poseže vmes on s svojo najvišjo cerkveno močjo. Papež Pij VII. je obljubil, da bo na praznik Marijinega očiščevanja izgnal hude duhove. — Na ta praznik je bila Elizabeta mirna, njen obraz se je zjasnil; kakor da je s kom v zaupnem pogovoru, so bile njene kretnje. Nato se je vzravnala v postelji kakor človek, ki se zbudi iz globokega spanja in je rekla strmečima hčera: »Ozdravljena sem! Mati božja me je ozdravila!«

Kmalu po tistih dneh je videla Elizabeta v zamaknjenju Marijo, ki je pestovala božje Dete. Položila ji ga je v naročje in ji rekla: »Vzemi, oj vzemi v svoje naročje blazeni sad mojega telesa! Ljubi ga, zakaj on je vse ljubezni vreden!«

IZŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Pripravlja se proces za proglasitev 367 mučencev, ki so bili za časa boksarske vstaje na Kitajskem umorjeni. (Število vseh kristjanov, ki so padli kot žrtve grozovite vstaje, se ceni na 25.000). — Novo imenovani italijanski škofje so po določitih konkordata dne 14. oktobra prvokrat uradno prisegli pred kraljem. Prišli so škofje za mesta: Catania, Capua, Como, Crema, Faenza, Iglesias, Tursi, Alife, Potenza, Marsico nuovo, Alatri. — Bolgarski apostolski vizitator, nadškof Roncalli, je bil sprejet v avdienci pri sv. očetu Piju XI. v zadevi poroke bolgarskega kralja Borisa in neveste Ivane, hčerke italijanskega kralja. Nato je prišla Ivana sama in prosila papeža za spregled zakonskega zadržka, ki je v tem, da je med ženinom in nevesto razlika v veri. (Pripomnimo, da je Ivana strogo katoliško vzgojena ter tretjerednica.) Ker je dana garancija, da bodo vsi otroci katoliško krščeni in katoliško vzgojeni, je sveti oče dal spregled. Poroka se je nato izvršila v svetišču sv. Frančiška v Assisiju z vso svečanostjo vpričo kardinala Maffija. Poročne sv. maše pa ni bilo, ker tako določa čl. 1102, § 2 cerkvenega zakonika, kadar se sklepajo mešani zakoni. Nevesta je podarila cerkvi krasno monštranco. Obdarovanih je bilo ta dan 300 revežev; vsak je dobil košaro z živili. — Dne 4. nov. je bilo blagoslovljeno novo poslopje papeške univerze »Gregoriana« v Rimu. — Umrli je kardinal Vincencij Casanova y Maczol, nadškof v Granadi, star 76 let. — Dne 8. nov. je zadela kap na sprehodu kardinala Charosta, ki je bil škof v mestu Rennesu. Isti dan se je preselil v večnost kardinal Alfonz Mistrangelo, nadškof v Firenci. — Kongregacija svetih obredov je uvedla svetniško obravnavo glede frančiškanske sestre Marije Céline (de la Présentation), ki je umrla l. 1897, stara šele 19 let in glede častivredne služabnice božje Pavline Marije Jarricot iz Liona, ki je ustanoviteljica Dejanja za razširjanje sv. vere. — Pri sv. stolici ima točasno 12 držav svoja poslaništva, 24 pa svoja zastopstva.

Dva katoliška duhovnika — sta zopet postala žrtev sovjetskega barbarizma. 20. oktobra je prispelo v Vatikan poročilo, da sta bila v Krasnodaru ustreljena msgr. dekan Roth in župnik Wolf. Vodilno rusko časopisje tega dogodka najbrž nič ne omenja — že ve, zakaj ne. Dejstvo pa je: Oba omenjena duhovnika

sta mrtva; ustreljena sta bila. Nič nista zagrešila, kar bi nasprotovalo krščanskim zveličavnim resnicam, a vsemogočna rabeljska strahovlada je iznašla vzrok: upor zoper državno oblast. — In zopet: svet sliši to, se za hip razburi; toda tlačenje svobode, prelivanje krvi, uničevanje verskih dobrin gre pa svojo pot naprej. Mi pač drugega ne moremo, kot da kličemo: Še molimo za nesrečno Rusijo! — S 1. novembrom je stopila v veljavo sovjetska določba, da v Rusiji ne dobe krušnih in življenskih listkov ne svečeniki, ne veroučitelji, ne organisti, sploh nobena oseba, ki ima kaj opravka v cerkvah ali pri verskih stvareh. — Prav tako, kot v Rimu za časa najhujšega preganjanja.

Krstiti se je dal kitajski general in maršal Čiangkajšek, predsednik narodne vlade v Nankingu.

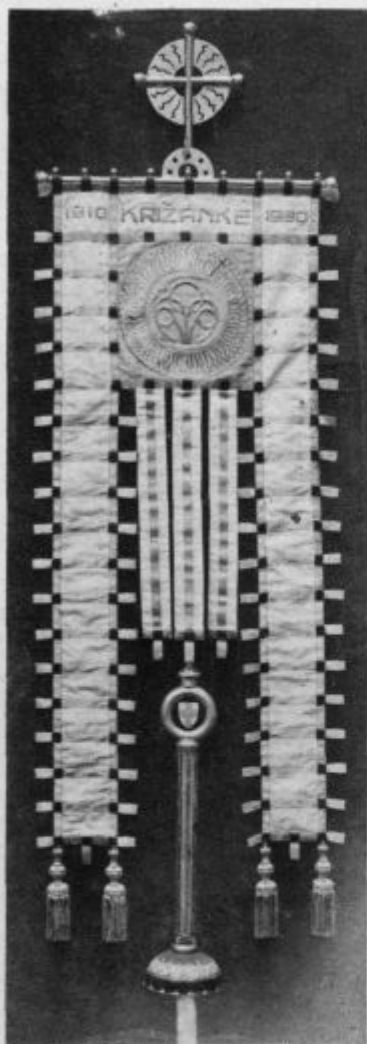
Zdaj je umljivo... Španija je bila že od nekdanj vzorno katoliška dežela. V novejšem času se pa neprestano pojavljajo revolucijonarni poskusi, sovražnosti proti Cerkvi, kralju. Odkod to? Dovolj je, če povemo, da se je v štirih letih (od 1923 do 1927) število framasonskih lož povečalo od 43 na 127. — Vse naredbe za pomirjenje v deželi ne bodo nič izdale, če bodo pustili, da se bo še naprej razprezalo framasonstvo, ki seje mržnjo do Cerkve in odpravlja kraljeve prestole.

Zopet izreden dogodek. Zadnji čas se je v Lurdu zabeležilo več izrednih ozdravljenj. List »Osservatore Romano« poroča o tem-le dogodku: Gdč. L. Claudel, stara 23 let, je prišla koncem avgusta 1930 z romarskim vlakom v Lurd. Že eno leto je bila popolnoma slepa. Zaman je iskala pomoči pri raznih zdravnikih specialistih. 6 mesecev se je nahajala v zavetišču za neozdravljive slepce v Charmette. 26. avgusta 1930 je pa po kopeli v lurški vodi naenkrat spregledala in lahko takoj čitala tudi najmanjši tisk.

Nanking prepoveduje ples. V kitajskem mestu se je nekaj let sem mladi svet strastno oprijemal plesnih zabav. Zdaj je pa mestno oblastvo vse plese kratkomalo prepovedalo, »ker je ples zlo, ne pa dobra ali zdrava zabava. Razvada, da moški in ženske noč preplešejo, škoduje javnemu zdravstvu in nramnosti.« — Tako sodijo v poganskem mestu!

Slovenski misijoni v tujini. V dneh od 27. oktobra do 2. novembra so imeli sveti mi-

sijon v treh največjih naselbinah na Holandskem, kjer prebivajo naši rojaki, in sicer: v Brunsumu, Eyselshovenu in Meerlerheide; od 2. do 9. novembra pa v Lutterade. Sv. misijon so vodili poleg stalnega izseljeniškega duhov-

*Prapor dijaške Marijine kongregacije
v Križankah v Ljubljani.*

*Načrt: † Gašpar Porenta. Izvršile: Šolske sestre
v Mariboru.*

nika še gg. Al. Pohar, superior iz Celja, P. Pate iz dr. J. in A. Hafner, izseljeniški duhovnik za Slovence v Franciji. Po sklepu misijonov se je naš narod v tujini posvetil presv. Srcu Jezusovemu. Bog daj svoj blagoslov in milost stanovitnosti!

V Pekingju na Kitajskem je bil že 11. domačin posvečen za škofa. Te odlike se vesele tudi poganski rojaki, ki so prišli v obilnem številu k slovesnosti posvečevanja.

Memento! Dve strašni nesreči sta zadeli Nemčijo meseca oktobra: V dveh rudokopih se je radi silnega razrušenja ponesrečilo več stotin ubogih rudarjev. V okolišju Aachena (Alsdorf) je bilo pokopanih pod razvalinami 276 uradnikov in premoogarjev, večje število pa tudi ranjenih. — O, kako glasen »Memento mori!« — je taka nesreča zlasti za vse trpine, ki si služijo kruh s težkim in nevarnim delom pod zemljo.

21 katoliških misijonarjev so odvedli kitajski komunisti. Večinoma jih pridržujejo, da bi dobili zanje visoko odkupnino.

Če Bog kliče... M. A. Oswald, sloveč klavirski umetnik in profesor na glasbeni visoki šoli v Baltimore, se je odločil, da stopi v jezuitski red. Njegova soproga, ki je tudi profesorica na istem zavodu, je pa prosila za sprejem pri karmeličankah. Prof. Oswald je sin znanega braziljskega skladatelja.

Stoletnico prihoda slovenskega škofa Friderika Barage v Ameriko so proslavili naši Slovenci v Clevelandu dne 12. oktobra. Zbralo se je ob tej priliki do 7000 naših rojakov. Poleg slovenskih govornikov je nastopil tudi ododni škof J. Schrems, vnet častilec † škofa Barage in velik prijatelj Slovencev v Clevelandu.

Državni zbor v Nemčiji in verstvo. Med 577 poslanci je 140 katoličanov, 217 protestantov, 160 (komunistov in socialistov), ki so brez verstva ali nič izrazitega, 2 juda, 1 starokatoličan. V vladi pa so samo verni možje, kancler celo izvrsten katoličan. O Hindenburgu je znano, da se udeležuje vsako nedeljo v Berlinu službe božje, ki jo opravlja neki strogo-veren pastor. — Srednja starost komunistov in socialistov 38 let, drugih poslancev pa 50 let.

Nova katoliška stolnica. V novem glavnem mestu Avstralije, Canterra, bodo sezidali novo katedralo. Po velikosti bo prekosila Marijino katedralo, ki je bila v dneh evharističnega kongresa (1928) posvečena v Sidneyu. Mera je vzeta po načrtu westminstrske katedrale v Londonu.

Ali se res ne bo ustavil plaz ruskega boljševizma? Listi poročajo, da ima zveza svobodomiselscev v Nemčiji že 1700 krajevnih skupin in da znaša število članov že 700.000. (Ta zveza je nekaka podružnica sovjetske zveze »Brezbožnik«.) Njih časopisje smeši na nečuden način Cerkev, vero, duhovnike in prosveto. Vsako priliko porabijo, da izlijejo strup v srca nepoučenih ljudi. Pod svojim vplivom imajo že okrog 150.000 otrok v starosti od 6. do 14. leta. Čudno, da državna oblast vse to trpi in dopušča!

Koliko je vseh škofij? Cerkveni letopis za l. 1929. našteva sledeče številke: Rimsko-

katoliška Cerkev ima točasno 14 patriarhij, 245 nadškofij, 908 škofij, 57 opatij, 331 vikarijatov in prefektur. V vseh teh cerkvenih pokrajinah pripada katoliški Cerkvi okrog 400 milijonov katoliških kristjanov. Pri sveti stolici imajo posamezni narodi 12 poslanikov, 24 zastopnikov.

457.000 romarjev je došlo lani v Lurd. Pripeljali so s seboj nič manj kot 15.000 bolnih oseb. 784 zdravnikov je bilo čez leto zaposlenih v pisarni za preiskovanje srečnih ozdravljenih bolnikov. V letu 1927. in 1928. je bilo uradno in zdravniško potrjenih 12 izrednih čudežnih ozdravljenj. Sv. maš je bilo v preteklem letu opravljenih 70.000. Med duhovniki je bilo lani na božji poti v Lurdu pet kardinalov, 20 nadškofov, 111 škofov.

To leto je bilo pripeljanih v Lurd 18.000 bolnikov. Zdravnikov je došlo blizu 1000 več ko prejšnje leto. Čudežna ozdravljenja bodo uradno objavljena šele leta 1931.

Za zaščitnika župnikov je proglasil papež Pij XI. bivšega arškega župnika svetega Janeza Marija Vianneya.

Vsako drugo leto se obhaja mednarodni evharistični kongres. Za leto 1932. je izbrano irsko mesto Dublin. Slovesnost bo združena s praznovanjem 1500letnice, odkar je prišel na svet narodni blagovestnik sveti Patrik.

Najboljše zagotovilo, da bodo katoliški misijoni imeli uspeh, so šole, ki jih misijonarji ustanavljajo. V Pekingju so benediktinci dozidali vseučiliško poslopje, ki bo nudilo stanovanje 400 dijakom. Velika dvorana za predavanja ima prostora za 1000 sedežev. Profesorjev na tem katoliškem zavodu je že 75. Poslopje stoji na višini, ki je bila poprej last cesarskega princa. Meseca novembra 1929 je podelil kitajski naučni minister vseučilišču vse pravice.

Kako se človek spozabi. Lani, 12. novembra je bil v neki gostilni (linške škofije) shod svobodomiselcev. Nekdo sname razpelo s stene in izpregovori bogokletne besede: »In 14 Tagen drah ma dir das' G'nack (Genick) um!« — Prav 14 dni zatem je bil pa njemu dobesedno vrat zasukan. Komaj je stopil v jamo rudokopa, kjer je delal, že se sesuje nanj težka plast premoča, ki mu dobesedno zasuče vrat in hrbtenico. Tri mesece je ležal v silnih botečinah. Bog mu je bil milostljiv; dobil je milost spreobrnjenja. Spoznal je svoje pregrehe in pripoznal, da ga je zadela kaznujoča roka božja. Prejel je skesano sv. zakramente.

Najžalostnejša kupčija. V Parizu so zasledili trgovanje, ki je — kakor je razvidno iz knjigovodstva podjetnikovega — razpečalo tekom let več ko 4000 mladih deklet iz Francije v inozemstvo. Na sled so prišli takole:

V Parizu sta bili dve kabaretni igralki najeti za enako službo v Tunisu. Ko sta se pripeljali tja, sta zapazili, kaj nameravajo z njima. Posrečilo se jima je, da sta ušli in opozorili na svojo nesrečo oblastva. Dobili sta denar, da sta se odpeljali nazaj, ker so se zvodniki zbaljali pozornosti. Toda igralki sta v Parizu vso zadevo izročili sodišču. Nato so zaprli glavnega krivca, ki je že 40 let oddajal žrtve svoje propalosti v Severno Afriko in v Južno Ameriko. Poleg Pariza je imel krasno, luksuzno opremljeno vilo. — Poročilo ne pove, kako in koliko je bil kaznovan ta izvržek človeške družbe. Morda se tudi na te slučaje kolikor-toliko more nanesti pregovor: »Male tatove zapirajo, velikim dajo priliko, da se izmuznejo.«

Plemenita ljubezen do bližnjega. V nemškem mestu Marburg (vzhodno od Porenja) so našli rudokopi, ko so se vračali zvečer z dela, v nekem kovčegu dojenčka. Sirotka se je usmili rudar, oče treh otrok, ter ga je nesel na dom. Doma je pa žena našla v otrokovem povozu kup bankovcev za 4000 mark. Zraven je bilo še pismo, ki v njem neznana oseba prosi, naj najditelj naznani svoj naslov v časopisu, da bo potem dobil še večkrat denar po pošti. Tako je bila ljubezen do bližnjega takoj plačana.

Premembe (ljubljska škofija): Namestništvo v ravnateljstvu škofijske gimnazije v Št. Vidu je poverjeno prof. dr. A. Ratajcu, ker ima ravn. A. Koritnik bolezenski dopust. — Za prof. suplenta je nastavljen Anton Moder. — Stolni kanonik J. Volc je bil imenovan za nadzornika veronauka in verskih vaj na ljubljanskih osnovnih in meščanskih šolah. — Za č. duhovnega svetnika je bil imenovan semeniški ekonom in podvodja Karel Gross. — J. Poje, subsidiarij v Št. Vidu n. Lj., je postavljen za kaplana istotam; J. Kraljič, prefekt v zav. sv. Stanislava, je imenovan za subsidiarija v Št. Vidu; p. Erhard Pečar, O. Cap., za II. kaplana v Škofji Loki.

Imenovanja v lavantinski škofiji. Jožef Rupar, doslej v Ptujju, je prišel za II. kaplana v Hoče; Ign. Grobljar je nastavljen kot kaplan v Ptujju; Martin Čepin je prišel iz Hoče za kaplana k sv. Vidu na Planici. — Jožef Krohne, župnik v Podsredi, je postavljen za dekana kozjanske dekanije; Pavel Zagar, župnik v Novi cerkvi je imenovan obenem za dekana; Jožef Krančič, župnik na Ljubnem je imenovan za dekana gornjegrajske dekanije; Alojzij Drvo del, kaplan v Črenšovcih je prišel k Sv. Lovrencu na Pohorju; A. Radanovič pa k Sv. Antonu v Slov. goricah. — Simon Kotnik, kaplan v Starem

trgu je dobil župnijo Podgorje. — Anton Ra-
taj je premeščen iz Gor. Lendave v Cankovo,
na njegovo mesto je prišel Jak. L a f o š n i k ;
A. S o m r e k iz Bizeljskega v Stari trg; Fr.
G l a v n i k od Marije Snežne na Bizeljsko. —
Umeščen je bil kot stolni župnik v Mariboru
kanonik Msgr. M. U m e k ; za škofijskega taj-
nika je imenovan korni vikar Jurij L e b i č ;
na njegovo mesto je prišel dr. J. J a n ž e k o -
v i č od sv. Miklavža pri Ormožu.

Stolni prošt mariborskega kapitlja. La-
vantinski pomožni škof, mil. g. dr. I. T o -
m a ž i č je bil 29. okt. umeščen kot prošt stol-
nega kapitlja v Mariboru.

V zagrebškem semenišču so letos 104
bogoslavci. Od teh odpade na zagrebško nad-
škofijo 70 bogoslovcev, na Bačko 15, na Banat
8, na Senj 6, na Prizren 1, na Szombathely 1.
V I. letniku je 31 zagrebških bogoslovcev, iz
Bačke 10, iz Banata 4, iz Senja 1; v II. letniku
je skupno 24 bogoslovcev, v III. skupno 21, v
IV. 13. Od teh 8 zagrebških, iz Bačke 2, iz
Senja 2, iz Szombathelya 1.

† **Biseromašnik Anton Dolinar.** Dne 5. no-
vembra se je poslovil za vedno 83 letni žup-
nik v p. Anton D o l i n a r, znan pod naziva-
njem »lučinski gospod«. Služboval je v svoji
domači župniji kot župnik okrog 30 let, sezidal
ondi lično prostorno cerkev in se popolnoma
posvetil svojim rojakom. S pokojnim lučins-
kim gospodom smo izgubili moža, ki je slo-
vel kot izreden talent: bil je goreč cerkveni
govornik, nadarjen jezikoslovec; bil je — ka-
kor pravimo — doma v vseh strokah znanja
in vede. Obenem pa je bil priljubljen družab-
nik, kamor je prišel. Lahko bi ga tudi imeno-
vali »dijaškega mecena«. Dijakom iz okolista
je dal na razpolago svoje župnišče, svojo ku-
hinjo, pa tudi denarnico, ki je pa bila bolj
revna. Naj mu bo ljubi Bog plačnik za vse
dobro. — Kot vpokojenec je izvrševal dušno
pastirstvo v Repnjah; nekaj časa v Kandiji,
nazadnje pa v Domu sv. Antona v Kamniku.
R. i. p.!

Zagreb. Za stolnega kanonika je imenoval
zagrebški nadškof vseuč. profesorja dr. Šte-
fana B a k š i č a, glavnega urednika »Katoli-
škega lista«.

Karitativna zveza v Ljubljani bo v bodo-
čih mesecih priredila karitativna predavanja
za javnost, ki bodo vsakih 14 dni ob torkih v
beli dvorani hotela Union ob 8 zvečer. Obrav-
navalo se bo o dobrodelnosti (Karitas) drugod
in doma. V načrtu je 8 tozadevnih predavanj.
Prvo predavanje je imel 18. novembra ured-
nik Alojzij K u h a r: Karitas v Franciji. —
Druga predavanja bodo vsebovala: Karitas na
Angleškem, Karitas v Ameriki, Karitas v
Nemčiji, Kaj je Karitas?, Karitas doma, Ka-
ritas in svetniki, Karitas in katoliška akcija.

Marijine družine.

Križanke v Ljubljani. Na praznik Kristusa
Kralja, 26. oktobra, je križanska dijaška kon-
gregacija Brezmadežne slovesno proslavila
svojo dvajsetletnico. Ob petih popoldne je
imel prevzv. g. škof dr. Gregorij R o ž m a n
v cerkvi lep nagovor pred številno zastopa-
nimi kongreganisti vseh ljubljanskih dijaških
kongregacij. Nato je slovesno blagoslovil novi
prapor, ki je zanj napravil načrt † prof. Ga-
špar Porenta. Sprejetih je bilo tudi 16 novih
članov, tako da šteje družba že nad 70 kon-
greganistov. Po slavnosti v cerkvi so prire-
dili kongreganisti v zgornji samostanski dvo-
rani skromno, a prisrčno zborovanje, na ka-
terem so poudarili svojo zvestobo Mariji in
svojemu vzorniku sv. Alojziju. Tudi v novem
desetletju hočejo pogumno in zvesto stati pod
Marijinim praporom.

Sv. Križ pri R. Slatini. Dne 21. septembra
smo praznovale 20 letnico obstoja tukajšnje
Marijine družbe. Poprej je bila tukaj ustanov-
ljena »Križevska družba krščanskih deklet«. Imela je 471 članic. 18. septembra 1910 pa je
bilo iz te družbe sprejetih 210 deklet v »De-
kliško Marijino družbo«. Takoj drugo leto so
si dekleta oskrbela družbeno zastavo, ki jih
bodri, da se neustrašeno borijo za Marijine
vzore. Kakor sedaj so dekleta že takrat z ve-
seljem čitale »Bogoljub«, marljivo pa so tudi
agitirale za druge katoliške liste. Leta 1927
se je naša dekliška Marijina družba posvetila
presv. Srcu Jezusovemu. Pred nekaj leti se je
vpeljala navada, da imamo vsako tretjo ne-
deljo skupno sv. obhajilo, vendar jih mnogo
pristopi tudi ob prvih petkih k mizi Gospo-
dovi. Majnika 1930 smo ustanovili »Marijin
vrtec«, ki daje družbi upanje, da se bo še
lepše razvijala. Letos je Marijina družba da-
rovala ob 20 letnici svojemu dobremu voditel-
ju duhovni šopek, zvit iz najlepših dobrih del.
S ponosom in radostjo pa gledamo na lepo
število redovnic (okrog 50), ki so izšle iz naše
družbe. Velikodušno so sledile klicu božjemu,
na tem več store za Boga. Mnogo pa se jih je
poročilo; tudi nje spremlja blagoslov nebeške
Mater. Ker so hodile prej vestno v šolo Ma-
rijine družbe, so postale vzorne žene in dobre
krščanske matere. Saj jih ni v zakon klicala
želja po udobnosti, ampak klic Cerkve: »Dajte
nam dobrih mater in prenovili bomo obličje
zemlje!« Jasnih oči, polnih čiste miline pa so
zrla na pretekla blagoslovljena leta ona de-
kleta, ki so iz idealnih namenov ostala v sam-
skem stanu, da poklonijo svoj deviški venec
božjemu ženinu in njegovi brezmadežni Ma-
teri. Na proslavo 20 letnice je prihitel tudi
ustanovitelj naše Marijine družbe g. Konrad
Seško, ki je imel v cerkvi slavnostni govor.

Z veseljem so družbenice poslušale tudi nauke sedanjega voditelja in sklenile, da se bodo v bodoče še tesneje oklenile svoje družbe in živele kot vzorni Marijini otroci.

Dekani. Leto 1930. je bilo za nas kaj srečno v duhovnem oziru. V začetku leta smo imeli duhovne vaje. Vodil jih je g. Brumat iz Gorice. Udeležila se jih je v prvi vrsti Marijina družba, pa v velikem številu tudi farani. Sv. obhajil je bilo približno enajststo. Zares prekrasen uspeh! — V sredo 8. oktobra 1930. smo imeli v naši vasi dan sv. veselja. Prišel je prevzvišeni g. škof na vizitacijo. Pred župniščem je bil sprejem. Navzoča je bila duhovščina, precejšnje število faranov. Med špa'rijem belo oblečenih Marijinih hčera se je podal prevzvišeni v cerkev. Pri vходу je pristopila prednica Marijine družbe, ki je imenom kongregacije in vse občine izražala čuvstva neomajne zvestobe in vdanosti ter poklonila lep šopek cvetja. Cerkev je bila krasno ozaljšana z zelenjem in lepimi vencii. Med sv. mašo je bilo okrog 250 sv. obhajil. Po končani vizitaciji in sv. opraviu je škof spregovoril prisrčne besede zahvale in bodrila za lepo krščansko življenje in podelil nadpastirski blagoslov.

Razbor pri Zidanem mostu. Tekom zadnjega leta se je naša župni'a vsa duhovno prenovila. Prejemanje sv. zakramentov se je močno pospešilo, posebno se odlikujejo vsako prvo nedeljo moške in fantje. Vese'je je gledati tudi vzorno obnašanje naše mladine pred oltarjem in poslušati njeno glasno molitev. — S katoliškim časopisjem smo zelo napredovali, posebno sta razširjena »Bogoljub« in »Glasnik«. — Naše največje veselje in ponos pa je novo ustanovljena deklška Marijina družba. Bila je zelo potrebna in dolgo zaželeno. Stala je mnogo bojev in viharjev, pa pogumna dekleta se niso ustrašila in tako je zmagala Marija. — Praznik Kristusa Kralja je bil obenem tudi Marijin dan, določen za prvi sprejem v kongregacijo. Naša župnija še ni videla takšne slovesnosti ko ta dan, ko je čez 40 belo oblečenih deklet z venčkom na glavi stopilo pred oltar in si slovesno izvolilo Marijo za svojo mater. Sprejem je izvršil salezijski duhovnik g. Luskar iz Radne. Bil je ganljiv prizor, ki nam bo ostal vsem v trajnem spominu. Brezmadežna naj vodi našo mlado družbo, da ostane zvesta in stanovitna v svojih sklepih.

Iz Dol pri Litiji. Nekoliko kronike: Leta 1929 je preteklo 30 let od ustanovitve naše Marijine družbe. Proslavili smo ta dan bolj na tihem: Dopoldne skupno sv. obhajilo, popoldne predstava »Izgubljeni raj«. Sedaj si skušamo postaviti nov društveni dom, gre pa le počasi naprej. Denarja ni za tako stvar. Največ so še žrtvovala dekleta, ki tudi prav pri-

dno hodijo delat. Nič ne zaostajajo za fanti. Nekaj deklet je prav vzornih in zglednih. Za olepšavo cerkve so vedno pripravljene. — Dne 1. maja se je preselila v večnost naša sestra Apolonija Avbelj. Dekleta so jo spremila od doma do groba z zastavo. Grob so olepšale s cvetjem. — Častno in številno spremstvo je imel tudi član fantovske Marijine družbe † France Vidmar. Pogreb je bil uprav na nedeljo, zato tem več udeležbe. Prav je tako, da se tudi ob smrti spomnimo sobratov in sester in jim darujemo svoje molitve — Imeli smo tudi nekaj odsekov, ki so pa zadnji čas opešali. Misijonski se je zopet nekaj začel oglašati. Naj bo ta dopis v bodrilo, da pride v vse odseke novo življenje.

Iz družbene kronike v Trnju pri Št. Petru na Krasu. 1. septembra je Mati božja presadila na nebeški vrt cvetko iz naše srede, 21-letno Jožefo Dekleva. Z njo je izgubila naša družba odlično prednico, dekleta ljubeznivo tovarišico in družina zadnjo hčerko oziroma sestro.

Tiha, skromna, pa povsod vesela Pepka je bila krepka pomoč domačim, pa tudi vedno prva, ko je bilo treba skrbeti za lepoto hiše božje. Bila je tudi vneta cerkvena pevka, postrežljiva bolnim in siromašnim.

Tri njene sestre so usmiljenke. Za njimi je hrepnela tudi Pepka. Ta želja se ji ni izpolnila. Vendar pa je nenadoma dosegla najlepši cilj: Po treh dneh težke bolezni smo jo odeli v cvetje domačih vrtov in jo spremili na zadnji poti — k Jezusu. Rosne so nam bile oči, ko smo jo videli v trpljenju na bolniški postelji in ko smo se poslavljali od nje. Dušo pa nam je prevevala zavest, kako res srečen je otrok Marijin tu in zlasti v večnosti.

Črensovci. Tukajšnja župnija je obhajala dne 26. oktobra t. l. 25 letnico Marijinega lista, ki izhaja mesečno za Slovensko Krajino. Predvsem moramo pohvaliti vnemo mladine, ki se je tako vzorno trudila, da bi 25 letnica Marijinega lista potekla čim bolj slovesno. Dekleta so med veselim prepevanjem do pozne nočne ure spletale vence. Z njimi so okrasile župnijsko cerkev, župnišče ter več slavolokov, ki so jih postavili požrtvovalni fantje ob cesti, koder se je v nedeljo, dne 26. oktobra vila dolga procesija z Našvetejšim ter s kipom Marije Pomočnice. Ta kip so oskrbeli Marijini častilci takrat, ko je začel izhajati Marijin list. Da bi se ljudstvo tudi duševno pripravilo na tako veličasten praznik, se je v četrtek, dne 23. oktobra začela tridnevnic. Povabljenih je bilo več duhovnikov, ki so pomagali pri spovedovanju in cerkvenih opravilih. Ko so v nedeljo, dne 26. oktobra zadoneli župnijski zvonovi ter vabili ljudstvo k slovesni pontifikalni maši, ki jo je pel opat iz

Rajhenburga, se je vila nepregledna množica ljudi v cerkev. Vsak je hotel počastiti Kraljico, ki je tako skrbno čuvala prekmurski narod ter ohranila obstoj Marijinega lista, ko so ga hotele uničiti boljševiške sile. Popoldne se je v lepem redu izvršila procesija z Najsvetejšim ter s kipom Marije Pomočnice. Spremljala jo je domača godba. — Množica okrog 10.000 ljudi, vsak s prižgano svečo v roki, se je počasi premikala po župniji ter končno dospela na prostor za cerkvijo, kjer se je vršila slovesna zaobljuba Devici Mariji.

Fr. S.

V cvetu mladosti. Meseca majnika leta 1929. je bil pokojni Jenko Šopar med 37 kandidati, ki so v Vojniku pri Celju obljubili zvestobo nebeški Kraljici. Najmanjši in najmlajši je bil. Poln navdušenja je molil: »Pre-sveta Devica in mati Marija... izvolim te za svojo mater...« Danes se že veseli — tako upamo — v nebeški družbi z Marijo, saj je bil v družbi pa tudi v javnem življenju pravi zgled družbenika. V sredo, 27. avgusta, se je njegova nedolžna duša preselila v nebeške višave k ljubemu Jezusu, katerega je vedno vsak mesec z največjo pobožnostjo prejemal v sv. obhajilu. Nesrečno zastrupljenje krvi je po kratkem trpljenju povzročilo smrt. Odšel je od nas v cvetu mladosti, da je za trajno zavarovan pred grešnim svetom.

Z zlatimi črkami... Oktobra 1929 je umrl na Dunaju polkovnik Semek. Kot gojenec jezuitske gimnazije v Kalksburgu pri Dunaju je bil sprejet v Marijino družbo. Vse življenje je ostal zvest član kongregacije; nikoli ni pozabil, da bi za glavni družbeni praznik ne bil pisal posvečenja predstojništvu. 60 let je vztrajal. Kot trajen spomin na sprejem v Marijino družbo, si je dal po nekem umetniku napraviti velik posnetek kongregacijske svetinje; dal ga je vklesati v marmornato ploščo s podpisom v zlatih črkah: »Eligo Te in Dominam, Advocatam et Matrem — Izvolim Te za svojo Gospo, Zavetnico in Mater...« Hkrati je določil, da se mora ta plošča položiti po njegovi smrti na grob.

Na II. narodnem Marijanskem kongresu v Lurdu so sprejeli in poslali sv. očetu Piju XI. tri prošnje: Naj bi se vse človeštvo posvetilo brezmadežnemu Srcu Marijinemu, naj bi se praznik »Marije, posredovalke vseh milosti« raztegnil na ves katoliški svet, naj bi bila bl. Bernardka Soubirous kmalu prišteta med svetnice.

Hladnim in mlačnim v »album«. Lani, meseca maja, so imeli v Sevili na Španskem Marijanski kongres. Ob navzočnosti 20.000 udeležencev je imel govor tudi naučni minister Ponte. Povedal je med drugim tudi tole: »Ko mi je mati umrla — bil sem še zelo mlad —

me je peljal moj oče, res pravi plemič, pred podobo Marijino, pa mi je rekel: »Ne boš brez matere, otrok moj; Devica Marija bo odslej tvoja mati.« Ob teh besedah se je ministru orosilo oko ganotja. »Marijino češčenje« — tako je nadaljeval — »se je tako ukoreninilo v moje srce, da sem se vselej, kadar so pritiskale stiske in težke odločitve, s toplo molitvijo obrnil do nebeške Matere. Če drugega ne, opravil sem ono molitev, ki je španskemu narodu tako ljuba: »Ave Maria...« Pred vami stojim kot zastopnik španske vlade in govorim v imenu vlade; ta vlada se je posvetila varstvu Brezmadežne in časti Mater božjo brez strahu pred zbadanjem onih ljudi, ki so se zapisali materializmu, brez strahu pred onimi »junaki«, ki shranjajo v svojih denarnicah prečudne amulete (praznoverni obeski in znaki, kakršne obešajo posvetnjaki tudi v svoje avtomobile), katerim v svojem praznovanju čudovite moči pripisujejo.«

(»El Debate« 1. junija 1929.)

Zlato v oporoki. Lani je umrl v Mühlbachu na Južnem Tirolskem župnik P. Laher. Njegova oporoka se začne takole: »Iskreno se najprej zahvaljujem Bogu za trojno milost: da sem katoliški kristjan, duhovnik in član Marijine družbe.« — Končuje pa oporoko z Marijinim pozdravom: »Z ljubim Sinom vsaki čas — Marija, blažoslovi nas!

Za življenje.

Moderni Herodi. Bela smrt, ki hoče dobiti dostop tudi v naše kraje, da bi tiho morila, je strašna nesreča, — ki so nje uničujoče posledice nepregledne za vsak narod. Pa če bi ta okoliščina, ki je s hudodelstvom tihe moritve združena, ne imela dovolj svarilnega vpliva, bi morala vsaj zavest hudega zadolženja in smrtne grehote, ki stalno spremlja belo smrt, odvracati od tega grešnega početja, saj tako rekoč izziva pravično jezo božjo.

Gotovo je, da so časi mrkli, da je stiska marsikje občutna, da so stanovanja tesna, kuhinja ozka, pogled v bodočnost nezadovoljiv. Toda božja pomoč je večja kot stiska. Oni, ki ne pozabi na vrabca na strehi, tudi tvojih otrok ne bo pustil vnevar. Mnogo skrbi, mnogo truda in trpljenja povzročajo otroci, pa nudijo tudi dokaj veselja, mnogo vneme za delo. In če pride smrtna bolezen v hišo, kje je več stoka in joka — v številni družini ali tam, kjer imajo posamezne otroke!?

Kakor mučenke so matere s številnimi družinami; toda zagotovljene naj bodo, da jih čaka dvojna krona žrtvovanja in ljubezni pri Bogu. Ze dobra vest in zavest skrbne odgoje je častna in vesela krona na zemlji.

Boдрilna beseda iz vrst naših mož. Tako nam je pisal junak iz svetovne vojne: Proč z mlačnostjo, na dan s katoliško zavestjo! Može, fantje, vzdramimo se in vplivajmo z lepim zgledom pa tudi z besedo drug na drugega! Dostikrat beseda ali opomin laika več izda kot beseda duhovnikova, to zlasti tam, kjer je vsled vpliva svobodomiselnega in veri sovražnega časopisja duhovnik že morda osovražen. Vsi, ki smo bili v svetovni vojni, smo imeli priliko opazovati tudi druge narode. Lahko trdimo, da noben narod nima tako malo spoštovanja do svojih duhovnikov kot Slovenci. Pisec teh vrstic je bil v vojni bolnici v Bad-Hall na Gornjem Avstrijskem. V veliki dvorani nas je ležalo 40 bolnikov, med njimi tudi neki žid. Ta je vsako jutro ob štirih vstal, napravil luč in očitno opravljal svoje molitve skoro po dve uri. Drugi so se jezili in se norčevali iz njega, ko si je po svojem obredu opasal jermen, na glavo pa nataknil neko štirioglato pripravo. Mož jih je pa krepko zavrnil: »Sram vas bodi. Vi, ki se svoje vere tako slabo držite, da vas še nisem videl moliti, vi pustite mene pri miru, kakor vas jaz pri miru pustim.« Ko so se nekateri pritožili, češ, da jih moti, ga je zdravnik dal v posebno sobo, kjer ga ni nikdo smel moliti. Videli smo muslimane, ki niso hoteli jesti svinjskega mesa in ne piti vina, ker ga jim njih koran (verski zakonik) prepoveduje. Dosegli so, da so vedno dobili, kar so želeli. Tako ravna človek, ki ima pogum in se ne sramuje svojega verskega prepričanja. Pokazimo tudi mi slovenski može in fantje, da smo pravi krščanski junaki in da se ne ustrašimo, če bi bilo treba zaradi vere tudi kaj prestati. To bo tudi delo v smislu »Katoliške akcije«.

Pozno spoznanje. Na Kavkazu je umrl one dni posestnik Džambulat, ki se je bil leta 1920. vpisal med komuniste. Sestavil je bil zapisek, v katerem je očitno izpovedal, da je umoril celo vrsto državljanov in njih nedolžnih družin. Sovjetska vlada ga je odlikovala z redom »rdečega prapora«. Ko je zadnji čas obolel, je bil oskrbovan na stroške sovjetov. Rešitve ni bilo več. Sklenjeno je bilo, da bo pokopan v »Panteonu sovjetov«. Stroške prevzame država. Toda kako so se zavzeli oblastniki, ko so izvedeli za vsebino Džambulatove oporoke. Oporoka ima tako-le vsebino: »Živel sem s satanom — umrjem pa z Bogom. Zadnji dve leti sem šele spoznal, kako bridko sem se zmotil, pa je bilo prepozno. Mojo dušo, ki zapuščam svet, pretresa strah, ko se spomnim potokov krvi onih nedolžnih ljudi, ki sem jih pokončal. Sedem let sem bil kakor žival z razumom, ki sem izvrševal povelja in ukaze hudičeve. Na zemlji sem

satanu prodal svojo dušo, svojo vero in vero svojih otrok. Zdaj sem obsojen; duhovi mojih prednikov me bodo onkraj od sebe pahnili. Strašne in zločinske so moje zmete, ko sem se zanašal na moč komunizma. Ob smrtni uri se obračam do vseh, ki bodo moje besede čitali ter jih prosim: »Premislite se! Nehajte verovati v komunizem, nehajte mu služiti, zakaj komunizem je stranka satanova na zemlji. Odpustite mi vsi in molite zame nesrečnika! Morda se me Bog usmili. Svoje sinove prosim, naj me pokopljejo v grobnici mojih dedov; na pogrebni dan pa naj razdele dve tretjini mojega premoženja med one, ki so vsled moje zločinske roke obubožali ter bili tako oropani kruha in strehe. Naj vas vse in vse, ki so v zmoti, varuje mogočna roka božja na tem svetu! Džambulat.«

Sinovi (5) so ustregli zadnji želji svojega očeta. Ko so pa oblastniki čuli o vsebini oporoke in o zadnji volji Džambulatovi, so urno zaplenili še ostalo zapuščino njegovo, češ, da bodo poravnali stroške za zdravljenje.

Dobre knjige.

Dobri Pastir. Premišljevanje o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov. — Sestavil dr. Ciril Potočnik, semeniški spiritual v Ljubljani. Drugi zvezek. Založba prodajalne Jugosl. knjigarne (Ničman) v Ljubljani. 1930.

Ko se tako pogosto in tako resno naglašajo korist premišljevalne molitve, ko se za nekatere stanove dnevno premišljevanje (meditacija) naravnost zahteva, se nam res dobro zdi, da smo našli večjega in kar moč sposobnega duhovnega voditelja, ki nam je prišel v tem ozi u na pomoč, da nam sestavlja vzorna premišljevanja v domačem, lepo umevnem in blagodonečnem jeziku. Izšla je sedaj že II. knjiga, ki se od prve odlikuje še po večji pogočnosti dikcije in po posebnih toploti vsebine. Hvala mu! Zahvalo pa zasluži tudi založništvo, da se je odločilo za izdajo takega dela, ki bo dokaj pripomoglo za poglobitev verskega življenja med nami in pomagalo ustvarjati popolne krščanske značaje. Naj bi segli po knjigi vsi, ki hrepene po krščanski popolnosti.

Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani je založila dve glasbeni novosti skladatelja dr. Fr. Kimovca:

1. **V zakramentu vse svetosti** — (Tantum ergo) 14 napevov za meš. zbor deloma z orglami. (Partitura 20 Din, glasovi po 6 Din). — Ker se po novem obredniku pred blagoslovom z Najsvetejšim poje slovenski napev (»V zakramentu vse svetosti« namesto »Tantum ergo...«) je marljivi in iznajdljivi komponist kanonik dr. Kimovec brž postregel za to priliko s 14 novimi napevi, ki bodo kar nahvalo prišli.

2. **Pokropi me!** 8 spevov ob kropljenju z blagoslovljeno vodo pred veliko mašo ob nedeljah. Za eno-, dvo- in večglasen mešani zbor z orglami. (Partitura 12 Din, glasovi po 5 Din).

Misijski koledar 1931. 12. letnik. Cena 10 dinarjev. Založilo Misijskišče Groblje, p. Domžale. Misijski koledar se je že tako udomačil med našim ljudstvom, da ga skoraj ni treba posebej omenjati in priporočati. Dobro delo storite, če ga kupite; z misijskim življenjem se seznanjate, če ga čitate. Pisan je živahno in zanimivo.

Klaverjev misijonski koledar 1931. Petnajsto leto, 96 strani. Cena 5 Din, pri naročbi 10 izvodov skupaj eden povrh. Vsebina poučna in zanimiva. Ima lepo barvasto prilogo »Dobri pastir«. Vsi naročniki koledarja dobe obenem zastoj »Devetdnevnic k presv. Srcu Jezusovemu« v obsegu 32 strani.

Misijonski koledarček za mladino 1931. Deseto leto. Cena 3 Din, pri naročbi 10 izvodov skupaj eden povrh. Povestice so jako poučne in obenem zabavne. Ima tudi lepo barvasto prilogo. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

»Skrivnostna sveta noč«. Nova božična igra v štirih de an ih. Cena 7 Din, naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. — Vprizoritev ni težka. Vsem odrom toplo priporočamo.

Zaloga Herder & Co. v Freiburgu je izdala naslednje nabožne knjige:

Schmidt-Pauli Elisabeth: **Die Geschichte des heiligen Tarcisius, des Helden.** S slikami. Cena 2.50 M, polplatno 3 M. Pisateljica ima poseben dar, da zna pisati za otroška srca. Junaški časi mučencev naj tudi naši dobi svetijo s svojo odločnostjo, neustrašenostjo in ljubeznijo do Cerkve. Sv. Tarcizij je prelep vzor za naše prvoobhajance.

Magni: **Da kommt der Heilige.** Ein Lebensbild des heiligen Franz von Assisi. Kart 4.60 M, v platno vez. 5 M. Dva brata, Leo in Egidij, pripovedujeta življenje sv. Frančiška preprostim ljudem na deželi. Tako hitro poteka čas, da se je med pripovedovanjem že zvečerilo. Približa se sam sv. Frančišek in vso družbo blagoslovi. — Knjiga je pisana živahno in zanimivo, tako da jo z istim pridom čita preprost človek kakor tudi inteligent.

Dörfler: **Der junge Don Bosco.** S slikami. Kart. 2.30 M, v polplatno 3.30 M. Veliki prijatelj mladine je bil zares izreden mož. Že v mladosti je kazal, da ima Bog z njim posebne namene. Vzgojitelj mora poznati Don Boskovo življenje. Omenjena knjizica je pisana v prvi vrsti za mladino.

Schneider: **Handbuch der weiblichen Jugendpflege.** Grundsätzliches und Praktisches. 2.80 M, v platno 4.20 M. Knjiga je pisana iz prakse, moderno in kar največ v katoliškem duhu. Nudi veliko gradiva za dekliške sestanke in akademije.

Herz Jesu und Priestertum. Za duhovnike. Kart. 3.20 M, v platno vez. 3.80 M. Knjiga je prevedena iz francoščine po Le Sacré Coeur et le Sacerdoce. Dogmatik Bainvel D. J. se o njej zelo pohvalno izraža. V 33 odstavkih, ki se lahko čitajo kot duhovno berilo, se prav lepo razvidi, kakšno je pravo razmerje med duhovnikom in Gospodovim Srcem. Posebno lépa so poglavja, ki govorijo o Jezusovi ljubezni do duhovnikov.

Odgovori.

Sromlje: Prav je, da ste hvaležni svojemu bivšemu voditelju. Naj se to dejanski pokaže v molitvi. V listu pa takih zahval in priznanj ne moremo objavljati, ker je to čisto zasebna stvar ene skupine in ogromno večino bralcev ne zanima. Pomislite, da se razpošilja list v 35.000 izvodih. Večinoma pa voditelji tudi ne marajo, da bi se na veliki zvon obešalo, kar so storili iz ljubezni do Marije v slavo božjo. — **F. B.:** V takih dvomih je merodajna sodba spovednikova. Zadeva naj se reši v spovednici. — **V tujini:** Pišite tja, kjer ste bili sprejeti v Marijino družbo ter sporočite, da hočete ostati tudi naprej v kongregaciji. Vsako leto na glavni praznik, pošljite načelstvu posvečenje, ki ga lastnoročno podpisate. Pravila spoinjute sami zase, kolikor pač morete. — Glede bratovščin je pa pripomniti, da ne vežejo pod grehom. Če bratovske pobožnosti opravite, imate pravico do milosti in odpustkov; drugače ne. — Kar tiče tretjega vprašanja: Le pogumno zopet začnite. Veselje in notranja sreča: vse se bo zopet vrnilo. Saj imate ondi, kolikor nam je znano, goreče redovnike-kapucine, še celo Slovenca. Izberite si rednega spovednika!

Kaj pa v letu 1931?

Naročili boste »Bogoljuba« in še novih naročnikov pridobili.

Zakaj? Poslušajte!

»Bogoljub« je še vedno najboljše slovenski nabožni list. To častno priznanje je bilo že opetovano izrečeno in sporočeno iz vrst odjemalcev in čitateljev; zato tudi število naročnikov stalno narašča.

»Bogoljub« je namenjen vsem katoliškim družinam. V vsaki številki prinaša toliko lepega, zanimivega in koristnega, da bi res bilo škoda, ako bi ga Vi ne priporočili vsem onim družinam, ki jih poznate. Hvaležne Vam bodo za opozorilo.

»Bogoljub« je glasilo Marijinih družb. V preteklem letu ste videli, koliko lepega Vam je povedal. V novem letu bo še podvojil svojo skrb za Vas. Pri prihodnji družbeni seji se pogovorite, kako boste število naročnikov zvišali. Ali ste pri Vas že izvedli načelo: Vsak druž-

benik mora biti naročen na družbeno glasilo. In družbeno glasilo je »Bogoljub«. Med nabožnimi listi mora »Bogoljub« pri Vas zavzeti prvo mesto. Da ga boste prav gotovo veselili, boste videli iz noveletne številke, ki jo boste še pred prazniki dobili v roke.

Za Vas se ne bojimo, da bi »Bogoljubu« ne ostali zvesti, ker ga poznate, spomnili smo Vas na »Bogoljuba« le zato, da ga boste še drugim priporočili.

Morebiti Vas zanima, kje povsod »Bogoljub« čitajo. Poglejte! Vsak mesec roma na tisoče in tisoče izvodov »Bogoljuba« po vseh slovenskih krajih in vaseh, po vseh jugoslovanskih banovinah.

»Bogoljub« je razširjen po vseh delih sveta. Lepo število bralcev ima v Ameriki, severni in južni, v Afriki in Aziji. Omenjamo le nekaj skrajnejših točk, kamor zahaja: London, Lydenburg v Trans-

valu, Betlehem in Jeruzalem, Hong-Kong na Kitajskem, Humboldt Saks v severni Canadi, Montevideo v Uruguayu, Magallanes v državi Chile. Tudi v raznih krajih Argentinije ga pridno čitajo. Krajev in mest po evropskih državah in deželah, kjer ima »Bogoljub« svoje že dolgoletne prijatelje, ne naštevamo. Kamor se pošten in veren Slovenec naseli — dobiš ga križem sveta — povsod gre za njim tudi »Bogoljub«. Naj bi tako ostalo!

Kje se »Bogoljub« naroča?

Uprava »Bogoljuba«, Ljubljana, Jugoslovanska tiskarna.

Koliko pa stane?

Prav za prav je zelo poceni, če pomislite na bogato vsebino in prelepe slike, ki Vam jih vsak mesec prinaša.

Celoletna naročnina 20 Din za posamezne; 18 Din za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

V Avstriji 3 šilinge, v Italiji 8 lir, v Češkoslovaški 15 čeških kron, v Franciji 12 frankov, v Ameriki dol. 0.50.

Kako so smešni!

Profesor v Parizu dr. Roger se je lotil Lurda. Pod strupenim naslovom »Razkrinkano verstvo« je trdil, češ, da Lurd ni nič drugega, kar je mohamedansko svetišče v Mekki, da so ozdravljenja pripisovati sugestiji (vplivanju, ki hoče v bolniku zbuditi zavest, da ni bolan, ali da je bolezen izginila). Predsednik zdravniške pisarne v Lurdu je gori omenjenega klevetnika pošteno prijel. Javno ga je vprašal, če je kdo že kdaj ozdravil s sugestijo bolnika, ki je imel raka, ali je bil v zadnji stopnji jetike, ali je imel možgansko omehčanje, ali če je bil slep!? — Lurd pozna nebroj takih nadnaravnih ozdravljenj, sugestija pa takega slučaja ne more nobenega pokazati. Ti tako zvani učenjaki so kakor Saduceji ob Jezusovem času. Ne pripraviš jih, da bi verovali, tudi če bi kdo od mrtvih vstal — ker jim manjka milosti.

Nedavno je zdravniška pisarna v Lurdu ugotovila zopet izredno ozdravljenje, ki ga po izjavi zdravnikov ni možno naravno razložiti: Gdč. Marija Häusschon iz Maastricha (na Holandskem) je bila 17 let jetična; 7 let ni mogla več iz stanovanja, 4 leta je ležala neprestano na bolniški postelji. Noge je imela že vse sključene in zasukane. Od l. 1921. dalje so jo v sanatoriju le še umetno hranili. Tuberku-

loza se je razpasla v členkih, obistih in pljučih. Bila je kakor okostnjak. Kljub ugovoru zdravnikov so jo peljali meseca junija 1928. z romarskim vlakom v Lurd. Čutila je hude bolečine v glavi, tresla jo je mrzlica, imela je 39°, zato je bil transport tembolj težaven. V Lurdu je čutila takoj po prvi kopeli izboljšanje. Popoldne med procesijo z Najsvetejšim so bolečine hujše pritisnile, po blagoslovu z Najsvetejšim je pa bila docela zdrava. Vse posledice bolezni so izginile, noge so bile ravne, lahko gibljive in brez bolečin. Večerjala je že skupno z romarji. Vseh 15 zdravnikov ondotne pisarne, med njimi tudi ameriški in avstralski, so po strogi preiskavi potrdili, da o tuberkulozi ni nobenega znaka več. Ozdravljenka se je vrnila na dom. Njena pot je bila kakor zmagoslavje. Na kolodvoru jo je pričakovala množica 15.000 ljudi.

To uradno poročilo je bilo izdano šele čez eno leto, ker se hoče zdravniška pisarna prepričati, če je zdravje trajno, in šele nato da svojo izjavo.

»To je sama sugestija« — bo rekel Parižan in njegovi somišljeniki. Kako to, da on, kot zdravniški »učenjak«, sam ne poskusi tega lahkega načina? Zaslužil si bo v kratkem milijone!

Nepremišljen korak.

Iz Bosne je nedavno došlo dolgo pismo, polno boleti in vzdihov; dodana je prošnja, naj svetujemo, naj pomagamo. Zadeva je takale: Neka Slovenka — javno imenovana ne mara biti — se je poročila pred petimi leti pa ne v katoliški cerkvi. Prizna, da je sama kriva; ve, da se je s tem izobčila iz katoliške Cerkve; popravila bi rada, toda zdaj ne gre prav lahko. (Tako zvani mešani zakon Cerkev dovoljuje — četudi nerada — le pod pogojem, če se pravoslavni ženin in katoliška nevesta pismeno in ustmeno zavežeta, da bodo otroci katoliško krščeni in katoliško vzgojevani. V tem slučaju se izvrši poroka pred katoliškim duhovnikom.) — Sedaj tarna, zdihuje, joka,

obžaluje, išče pomoči. V svarilo iz pisma le nekaj odlomkov z njenim dovoljenjem.

»Nahajam se v veliki in žalostni dušni nepriliki, zato iščem, molim, prosim in kličem pomoči. Prosim Vas in vsakega poedinega duhovnika, da napravite pri svetem obhajilu vsaj en zdihljaj za rešitev moje duše... Prosite ljubelega Zveličarja, da se me usmili... Oh, kaj sem storila! Poročila sem se v pravoslavni cerkvi 1925, 14. junija v Banjaluci. O, kako strašno me peče vest noč in dan, mesece in leta. Ze pet let je minulo, odkar trpim peklene muke. Koj prvi dan po poroki sem začela misliti, kako bi poravnala svojo pregreho... Kaj naj storim, kam naj se obrnem?

Obupala nisem in tudi ne bom, ako je volja božja; saj ljubi Bog skesanega grešnika ne zavrže... Pa spet izgubljam upanje in grozen strah me plaši, kadar pomislim, da sem v življenju, v mladosti prejemala od ljubega Boga toliko dobrot in milosti, zdaj sem pa tako globoko zašla v močvirje pregreh. Vsa ta zadnja leta so zame velik trn, a zadrila sem si ga sama. Pet let je že, odkar hodim okrog, trkam in iščem rešitve, pa je toliko ovir...

Večkrat prosim Boga, da me vsaj obdrži pri čisti pameti... O, kaj sem storila, samo za par dni minljivega življenja. Kaj mi pomaga, če mi kdo, ki se za verstvo dosti ne briga, hladnokrvno vrže v obraz za »tolažbo« ono usodno reklo: »Nisi ne prva, ne zadnja!« Po taki »tolažbi« se mi še le bolj obudi vest, češ, tudi ti in oni me štejejo med nesrečne odpadnike in izobčence. Prosim Vas, molite zame!

»Iz tega tužnega romana smete kako reč uvrstiti v »Bogoljuba«, da se ne bi še katera druga Slovenka tako spozabila, zakaj — žalost — med slovenskimi dekletki jih ni malo, ki gredo v odpad, da, še celo med Mohamedance (Turke).

O, kako ljubo in toplo je v okrilju katoliške Cerkve... Opisala sem vse te reči zato, ker čutim nekako olajšanje, če se malo izpovem in ker potem lažje trpim, kajti črv grize

noč in dan. Priporočam se še enkrat v molitev...«

Pismo je živa priča, kako hudo gorje si nakopljejo osebe, ki ali iz nevednosti, ali pa v obžalovanja vredni lahkomiselnosti silijo v zakon z drugoverci in sicer na način, da katališki župnik ne more dati blagoslova.

Izobčenje, ki takemu koraku sledi, se težko, težko poravnava, ker nastanejo včasih zaradi družine, otrok in drugih okolnosti komaj premostljive ovire.

Brezplačno delo za bratovščino sv. R. Telesa.

Poleg Marijinih družb, ki so bile imenovane v poročilu o letošnji razstavi v novembarski »Bogoljubovi« številki, so izvršile za bratovščino zelo lepa dela tudi družbenke iz Št. Ruperta na Dolenjskem, iz Slovenjgradca na Stajerskem, vneta družbenka iz Št. Jurija pri Grosupljem in Marijina družba v Križankah v Ljubljani, delavka iz tobačne tovarne, gospa Kosem in Gašperin iz Zeleznikov, gospa Dobrin iz Tržiča in neimenovana iz Mengša. Bog povrni tem in vsem delavkam na svoj božji način! Nova delovna »sezija« se je zopet pričela; prosimo, kam smemo poslati niti in vzorčkov? — Prijave sprejema gdč. V. Jerajeva, Ljubljana, Ahacljeva cesta 10/III.

Odpustki za mesec december 1930.

1. Ponedeljek. Spomin vseh rajnih treh redov sv. Frančiška. P. o. istim kakor 12. dan.

3. Sreda prva v mesecu. Sv. Frančišek Ksav. P. o.: a) vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če opravijo kakke pobočne vaje na čast sv. Jožefu; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje.

4. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

5. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) istim kakor včeraj; b) udom presv. Srca Jezusovega; c) vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega.

6. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če opravijo kakke pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena žaljenja.

8. Ponedeljek. Brezmadežno spočetje Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 4. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik mesto tega naloži kako drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom br. presv. Srca Jez. v katerikoli cerkvi; e) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; f) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom molitvenega apostolstva v javni cerkvi; i) udom Marijine družbe; j) udom Družbe kršč. družin; k) udom br. sv. Družine; l) udom br. za duše v vicah; m) udom Apostolstva sv. Cirila in Metoda; n) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

12. Petek. Najdenje trupla sv. Frančiška. P. o. vsem v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

13. Sobota. Bl. Janez Marinonj. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

15. Ponedeljek. Osmina brezmadežnega Spočetja M. D. P. o. istim kakor 12. dan.

21. Sobota. Sv. Tomaž. P. o. udom br. sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

25. Četrtek. Božič. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik mesto tega naložiti kako drugo dobro delo; c) udom škapulirske br. karmelske Matere božje v bratovski ali župni cerkvi; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom Marijine družbe; f) udom Družbe krščanskih družin; g) udom br. sv. Družine; h) udom družbe za duše v vicah. — Odpustke rimskih stacijonskih cerkva morejo zadobiti vsi tisti, ki so navedeni v 4. številki letošnjega »Bogoluba« pod »Opombo« v izkazu odpustkov za april. — Tretjerednikom v. o.

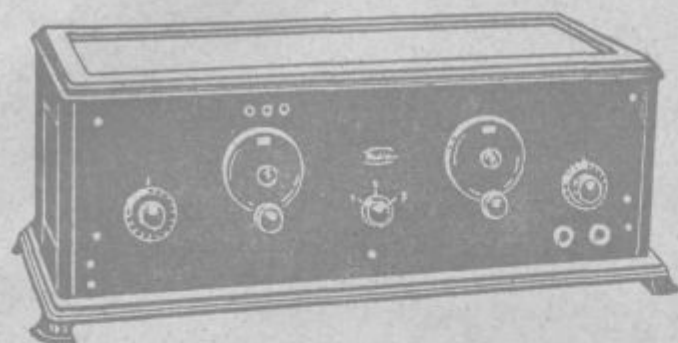
27. Sobota. Sv. Janez Ev. P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor 7. dan; b) udom br. presv. Srca Jez. kakor 8. dan; c) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 21. dan.

28. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki enkrat na teden skupno molijo sv. rožni venc.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.
Izdajatelj: Ivan Rakovec.
Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Hočete vedeti, kaj se godi v Berlinu?

Hočete poslušati petje iz Španije, glasbo iz Rima, predavanje z Dunaja?

Zelite slišati našo domačo pesem iz Ljubljane, Zagreba in Beograda?

Gotovo to hočete!

Nabavite si zato **radioaparati** ki Vam vse to omogoči.

Pišite nam takoj. — V zalogi imamo izborne aparate vseh vrst po tako nizki ceni, da se boste čudili.

RADIO LJUBLJANA. LJUBLJANA, MIKLOŠIČEVA CESTA 5
PAVILJON — POLEG HOTELA UNION

Razno.

Za advent. Cerkvenim pevskim zborom je na ponudbo nova zbirka »adventnih«. Zložil jih je deloma na novejšo besedilo znani naš komponist **Martin Železnik**, ki zna vliti svojim proizvodom neki svojstveni značaj. Mnogo njegovih skladb je že uvrščenih v stalne sporede naših cerkvenih zborov. Prepričani smo, da si bo tudi iz nove zbirke adventnih (z naslovom »Oblaki ga rositel«) več popevčic priborilo isto veljavo, kot že mnogo prejšnjih skladb. — Založila je zbirko Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. Cena partituri Din 20.—

Zanimiva knjižica. Ob sklepu uređ. dela je poslal svetnik J. Lavtižar knjižico z opisom svojega potovanja v **Kartago** na evharestični kongres. Potopis je sila zanimiv. Cena Din 12.—. Naroča se pri pisatelju: Rateče — Planica.

Oglasi v »Bogoljubu«. Danes je tako, da bi malokateri list mogel izhajati s samo naročnino, če bi si ne pomagal z oglasi. Tudi lastništvo »Bogoljuba« mora segeti po tem sredstvu. Trgovci priporočajo svoje blago ter s tem podpirajo svojo kupčijo, hkrati pa tako hote ali nehote pripomorejo, da more list izhajati oziroma da cene ni treba zviševati. Z ozirom na to je pa prav, če naročniki svoje potrebščine kupujejo po možnosti pri trvdkah,

ki so listu naklonjene in s svojimi inserati v »Bogoljubu« dober tisk podpirajo.

Stevilke govore, kaj je karitas... V Beljaku je bila odlikovana usmiljena sestra **Marcela Ludiger**, ki je od l. 1904. dalje pomagala in stregla pri 16.000 različnih operacijah v deželni bolnišnici. Svetna oblast ji je priznala srebrno zaslužno medaljo. Veseli naj se pa plačila pri Bogu!

Malo robata je ta! P. Abel, sloveči dunajski apostol za može, ki smo o njem lani že več zanimivosti zapisali, je zasolil na prižnici Dunajčanom tako-le očitko: »Vi Dunajčani ste bolj nespametni kot podgane!« Poslušalci so se nasmehnili. Pater je nato resno nadaljeval: »Čakajte, da vam to razložim. Podganam pokladamo zastrupljeno jed, da jo zaužijejo in da poginejo. Ali ni to dovolj neumno, da jedo strup, ki ga jim nastavimo?! Vam Dunajčanom tudi nastavljajo strup. Ne v obliki kakih kroglic ali svalkov, marveč v obliki slabega tiska, slabih in strupenih časopisov. Vi to uporabite, pa kako s slastjo, in duševno poginjate. Vse to pa s svojim denarjem plačujete! Tega omenjene živalice ne store, zato sem prav rekel, ko sem zaklical: »Vi Dunajčanje ste bolj neumni kot podgane!« Takih Dunajčanov je — žal — povsod dosti!

Saj ni moč ustreči... Duhoviti francoski pisatelj Duplessy je sestavil več takih očitkov,

ki jih je slišati ob raznih prilikah zdaj iz ust tega, zdaj onega neprijatelja in sovražnika Cerkve, in sicer takih očitkov, ki si drug drugemu nasprotujejo. Nekaj primerov:

Tam se eden jezi: »Cerkev je nazadnjaška in se ne zna prilagoditi časovnim razmeram.« Na drugi strani se oglašja nekdo, ki je uprav nasprotnega mišljenja, češ, čemu vedno te novotarije v verskem in cerkvenem življenju?

Tu nekdo godrnja: »Cerkev je trda in stroga; zahteva reči, ki jih ni mogoče izpolnjevati.« Tretji pa bevsko nevoljno: »Čemu vedno polajšave, spregledi in izjeme?«

Čulo se je že dostikrat: »Kaj? Tega ne bodo cerkveno pokopali? No, Cerkev nima nobenega sočutja s preostalimi.«

Pa so leteli na Cerkev tudi očitki: »Kaj? Tudi tega bodo cerkveno pokopali? Bog ve, kako so mazali in plačevali!«

Duplessy še pristavi: Nekoč se je pripeljal na postajo župnik, ki je nato svojo prtljago sam nosil proti župnišču. Pa se že oglasi neki nosač (postrežček): »Glej ga skopuha!« — Drugo pot se pa premisli in prosi nosača, da mu je pomagal. Zdaj pa mu prileti na uho še hujši očitek: »Glejte ga, kako se boji, da bi se preveč ne upehal! Lenuh!«

Zelo primerna
BOŽIČNA DARILA!

*
Največja izbira!

*
Oglejte si naše izložbe!

A. & E. SKABERNÉ
LJUBLJANA

Najcenejši nabavni vir

je naše

I. delavsko konzumno društvo,
ki ima sledeče prodajalne:

1. Kongresni trg 2,	18. Struge,
2. Dunajska cesta 38,	19. Žuženberg
3. Zaloška cesta 15,	20. Sv. Križ pri Kostanjevici,
4. Sv. Petra cesta 87,	21. Bloke,
5. Florijanska ulica 5,	22. Trbovlje II.,
6. Cerkevna ulica 21,	23. Trbovlje-Vode,
7. Celovška cesta 57,	24. Rajhenburg,
8. Glince, Tržaška 11,	25. Senovo,
9. Rožna dolina III./5,	26. Poljčane,
10. Zgornja Šiška, Vodnikova 24,	27. Makole,
11. Dev. Marija v Polju,	28. Ruše 35,
12. Svetje-Medvode,	29. Lobnica-Ruše,
13. Sora-Medvode,	30. Brezno,
14. Škofja Loka,	31. Guštanj,
15. Kranj,	32. Prevalje,
16. Križe,	33. Mežica,
17. Tržič,	34. Černa.

Prodaja se le članom. Član postane lahko vsak, če se prijavi v prodajalni. Delež 25 Din, pristopnina 5 Din, jamstvo samo še enkratno.

Letno se razdeli med člane na 3% dividendi nad pol milijona dinarjev. — Cene najugodnejše!

Cena listu:

Din 20— za posamezne
Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji	šil.	3—
v Italiji	lir	8—
v Češkoslovaški	Kč	15—
v Franciji	fr.	12—
v Ameriki	dol.	0-50

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obretnuje hran. vloge po najugodnejši obretni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za franciskansko cerkvi, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposesstvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Inserirajte v Bogoljuba!

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

Srečna roka

najde vedno najprimernejše tudi pri negi zdravja. Imamo ljudi, ki se jim posreči, da ostanejo zdravi celo življenje. Mnogo ljudi rabi že nad 34 let Fellerjev pristni lepo dišeči »Elsafluide«, da se obvarujejo proti mnogim obolenjem in znajo z njim koristiti tudi drugim ljudem pri revmatičnih, protinskih, nervoznostnih bolečinah, pri bolečinah v hrbtu in križu, trganju, bodljajih, glavno- in zobobolu, slabih mišicah in pri drugih boleznih olajšati bolečine in odvrniti bolezni.

Storite enako, pomagalo bo tudi Vam.

To notranje in zunanje slovito domače sredstvo in kosmetikum dobite v lekarnah in zadevnih trgovinah v poskusnih steklenicah po 6 Din, dvojnih steklenicah po 9 Din ali velikih steklenicah po 26 Din. Po pošti 1 zavoj z 9 poskusnimi, ali 6 dvojnimi ali 2 velikimi steklenicama 62 Din, več takih zavojev mnogo ceneje. Po pošti se naroča pri

EUGEN V. FELLER, lekarnar, STUBICA DONJA
Elsatrg 357. — Savska banovina.

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu
Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove izbrona proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.
Poverjenišva v vseh večjih krajih.

Družinska Pratika

1931

je izšla in se do-
biva po vseh trgo-
vinah

Zahtevajte povsod
to našo pratiko s
sliko sv. Družine

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE
PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6
II. NADSTROPJE

Pazite na ime Schicht in na znamko Jelen!

Vsaki komad Schichtovega terpentinovega mila in vsaki zavitek Schichtovega terpentinovega mila nosi oba navedena znaka, znana po skozi 80 let izkušenem Schichtovem milu. Schichtovo terpentinovo milo daje bogato in mehko peno, čisti hitro in štedljivo Vaše drago perilo. Ima svež in prijeten duh, kateri se oprijema tudi stvari, ki se perejo in se jih tudi dolgo drži.

Namakati s pralnim praškom *Ženska Hvala* prati s Schichtovim terpentinovim milom.

